

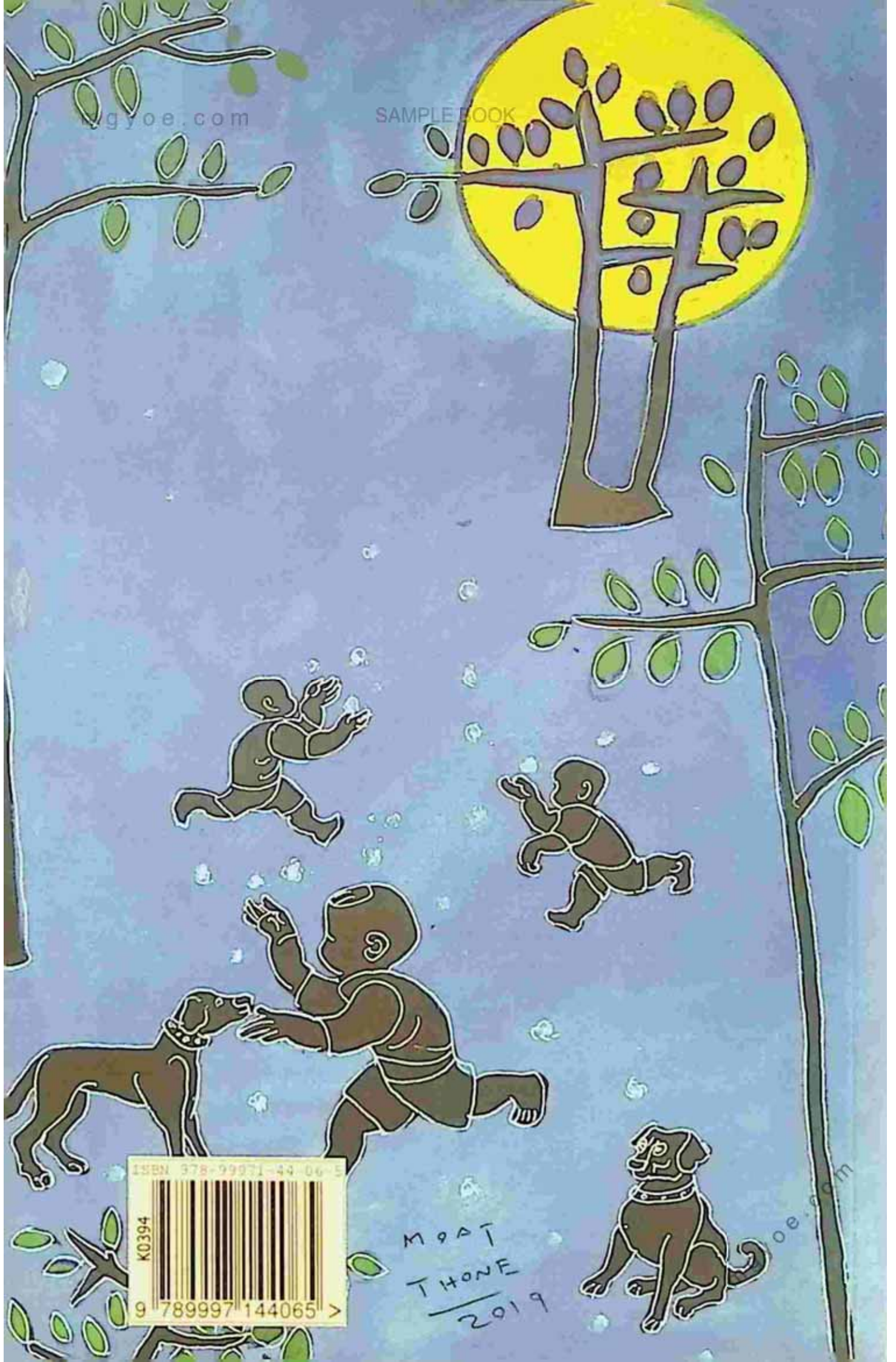
ବେଳାକାଳୋ:ଲ

ବିଷ୍ଣୁ-ପୁତ୍ର-ନେ: ଚକ୍ର/କାମିନୀ:

gyoe.com

SAMPLE BOOK

ISBN 978-99971-44-06-5

K0394

9 789997 144065 >

MAT
THONE
2019

gyoe.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

-
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ (၀၀၄၅၄)
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
  - ပထမအကြိမ် - ၂၀၁၉ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်။
  - အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
  - မျက်နှာပိုးပုံနှိပ် - အောင်သိန်းသန်းပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၄၃၅)
အမှတ်-၁၃၈၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
  - အတွင်းပုံနှိပ် - မျိုးမျိုး ပုံနှိပ်တိုက် (၀၁၅၃၃)
အမှတ်-၁၁၊ ၅၆-လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
  - မျက်နှာပိုးသရုပ်ဖော် - မုတ်သုံ
  - တန်ဖိုး - ၂၈၀၀ ကျပ်

လဲမို့ပွင့်လေး ဝတ္ထုတိုများ သော်တာအေးလဲ့

မာတိကာ

၁။ လဲမှိုပွင့်လေး	၉
၂။ ရန်မျှသာ	၁၉
၃။ သရက်ပွင့်ချိန်	၂၈
၄။ အညတရ မမထွေး	၃၉
၅။ မြနဲ့ မောင်	၅၁
၆။ မဖြူတဖြူ	၆၁
၇။ ထိုဣတ္ထိယ	၇၃
၈။ တောင်တက်သူများအကြောင်း	၈၅
၉။ ပါးလျလျမိုးတိမ်	၁၀၀
၁၀။ တေးသီကြိုး	၁၂၀
၁၁။ အခန်းထောင့်က ကြည်ပြာရောင်စာအုပ်	၁၃၉
၁၂။ ပြတင်းတံခါး အပြင်ဘက်က မိုးစက်များ	၁၄၉
၁၃။ လက်ခုပ်ပန်း	၁၅၈

လွမ်းရပါသော ‘မျက်ရှု’

သည် “လဲဗို့ပွင့်လေး ဝတ္ထုတိုများ” စာအုပ်ကို စီစဉ်နေချိန် တစ်လျှောက်လုံး ကျွန်မ စိတ်အလျဉ်မှာ ကျန်ခဲ့သော မိုင်တိုင်များဆီသို့ တရိပ်ရိပ် နောက်ပြန် လှည့်ပြေးနေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ၏ ပထမဆုံး ဝတ္ထုရှည်ဖြစ်သည့် “လရိပ်ပိုးမျှင်” စာအုပ်ထွက်စဉ်က “သော်တာအေးလဲ့” ကို ကလောင်အသစ်တစ်ဦးအဖြစ် အားပေးလက်ခံ ကြိုဆိုခဲ့ကြသည်။ အများသိကြသလို “သော်တာအေးလဲ့” သည် ကလောင်အသစ်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မမှာ ၂၀၁၃ ခုနှစ်ကတည်းက “မျက်ရှု” ကလောင်နာမည်ဖြင့် စာပေသန္ဓေတည်ထားခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်ကတည်းက “မျက်ရှု” နာမည်နှင့်ပင် ဝတ္ထုတိုအချို့ကို ကြိုကြားကြိုကြား ရေးခဲ့ဖူးပါသည်။ နည်းပညာ အကူအညီဖြင့် အင်တာနက်စာမျက်နှာများပေါ်၌ ကလောင် သွေးနိုင်သည့် အခွင့်အရေး ရလာသောအခါ www.myatshu.com ဟူ၍ “မျက်ရှု” အွန်လိုင်း မဂ္ဂဇင်းဝက်ဘ် စာမျက်နှာဖွင့်ပြီး ကိုယ်တိုင်ရေးသည့် စာရော၊ ကိုယ်ကြိုက်သည့် စာရော၊ အခြားကလောင်ရှင်တို့၏ စာများကိုပါ အပတ်စဉ်၊ လစဉ် တင်ပေးခဲ့သည် (ယခုအခါမှာတော့ ထို ဝက်ဘ်ဆိုက် မရှိတော့ပါ)။ အွန်လိုင်း မဂ္ဂဇင်းမှာ ရေးပြီးသားဝတ္ထုတချို့ကို မဂ္ဂဇင်းတိုက်များသို့ ပို့ဖြစ်သည့်အခါလည်း ရှိသည်။ ၂၀၁၂ မှ ၂၀၁၆ အထိ ပြည်ပတွင် ကျွန်မ ပညာသင်ကြားနေချိန်တုန်းကတော့ အီးမေးလ်လိပ်စာဖြင့် စာမူလက်ခံသော မဂ္ဂဇင်းတိုက်များသို့သာ စာမူပေးပို့နိုင်ခဲ့ပါသည်။ အခုတော့ မျက်ရှုကလောင်အမည်ဖြင့် ရေးသားခဲ့သော ဝတ္ထုတိုများအပါအဝင် ၁၃ ပုဒ်ကို ရွေးချယ်၍ ပထမဆုံးအကြိမ် ဝတ္ထုတိုစုစည်းမှုအဖြစ် “လဲဗို့ပွင့်လေး” စာအုပ်ကို စာရှုသူများထံသို့ အပ်နှံလိုပါသည်။

ဝတ္ထုရှည်ဖြင့် သော်တာအေးလဲ့ကလောင်ကို စတင်ခဲ့သော်လည်း ငယ်ကမွေးမြူ
 “မျက်ရှု” ၏ အရေးအသားကိုလည်း စာဖတ်သူတို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုလှ
 သည်။ ကျွန်မအဖို့မှာမူ ထုနှင့်ထည်နှင့် တည်ဆောက်ရသော ဇာတ်လမ်းထက်၊
 ဘဝထိုထို၏ လျှပ်တပြက်ဖြစ်ရပ်၊ တက္ကေ့က္ကေ့တွင် ကြုံရသော တိုးတိုက်မှုတို့ကို
 မှတ်တမ်းတင် စာဖွဲ့ရသည်က ပို၍ ခက်ခဲပါသည်။

ကျွန်မတွင် စာဖတ်သူတို့ကို ပြောပြလိုသော မှတ်တမ်းအပိုင်းအစ
 များစွာ ရှိပါသည်။ စာဖတ်သူတို့ကလည်း ကျွန်မဆီသို့ ပြန်ကြားလိုသော
 တုန့်ပြန်ချက်များ ရှိကောင်းရှိနိုင်ပါသည်။ ဝတ္ထုတိုဟူသည် ဘဝထဲက ဘဝများ
 အကြောင်းပင် မဟုတ်ပါလား။

ချစ်ခင်စွာဖြင့်
 သော်တာအေးလဲ့(ခ)မျက်ရှု

လဲမို့ပွင့်လေး

(၁)

နေရောင်ဖျော့သွားပြီ။ နေချိုလေပြီပေါ့။ အရိုးမြဲ၏ အသံတစာစာမှာ ရွာထဲတွင် လွင်စည်နေသည်။ ‘သူဇာသန်း လာပါဟဲ့။ ရွှေပိုးအိမ်ဖူးကိုလည်း ခေါ်ခဲ့ပါဟဲ့’ နှင့် သူနှင့် နီးစပ်ရာ၊ လက်လှမ်းမီရာ အပျိုတစ်သိုက်ကို နှုတ်မောင်းထု၍ ဆင့်သည်။ တလင်းပြင်ဝယ် ပုံချ ဖြန့်ခင်းထားသော သင်္ဘောလက်ပံသီးခြောက်များ မာကျစ် နေနှင့်ပြီ။ တချို့များဆို ပပ်ကြားအက်လုလု။ လက်ပံမို့ထုတ်ရန် အချိန်အခါ ကောင်းဖြစ်သည်။ မကြာမီပင် အရိုးမြဲတို့အိမ်တွင် လူတထွေးထွေးနှင့် စည်လာ သည်။ အပျိုတွေသာမက၊ အရိုးမြဲ၏ အိမ်နီးချင်း မိန်းမဖော်တို့သည်လည်း စုရုန်း စုရုန်း လာကူကြသည်။ ကလေးအမေများ လာတော့ ကလေးများလည်း ပါလာ သည်ပေါ့။ ကလေးများပါလာတော့ သူတို့အဖော် ခွေးများသည်လည်း တတွဲတွဲ တန်းလန်း လိုက်လာကြပြန်သည်ပေါ့။ လဲမို့ထုတ်ရင်း လေထဲသို့ လွင့်ပျံ့ကုန်သော မှိုများကို ကလေးများက ပြေးကာ လွှားကာ၊ မှုတ်ကာ ဖမ်းကာ ကစားကြသည်။

ခွေးများသည်လည်း ကလေးများ ပြေးရာသို့ မော့တော့မော့တော့နှင့် လိုက်ကြသည်။ သင်္ဘောလက်ပံပွင့်ချိန်၊ သီးချိန်တွင် လဲမှိုနှင့် ဆော့ကစားရခြင်းသည် ရွာက ကလေးများအဖို့ ရာသီပေါ် ကစားနည်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ဖိုးပုမှာတော့ တခြားကလေးများကဲ့သို့ လဲမှိုပွင့်များကို မဖမ်းနိုင်ပါချေ။ နှစ်ခါလည်သား ဖိုးပုလေးသည် ကလေးတစ်သိုက်တွင် ကြက်ဥ၊ ဘဲဥ အဆင့်သာရှိလေသည်။ ဒေါင်ဒေါင်တို့၊ ဒင်ဒင်တို့၊ ပူစူးတို့ ပြေးရာနောက်ကိုသာ တောက်တဲ့တောက်တဲ့ လိုက်ရှာသည်။ သူတို့ အော်လျှင် ဖိုးပုလည်း အော်သည်။ သူတို့ရယ်လျှင် ဖိုးပုလည်း ရယ်သည်။ သူတို့ လက်ခုတ်တီးတော့ ဖိုးပုလည်း မနေ၊ လက်ခုတ်လိုက်တီးပြန်၏။ သူတို့တစ်တွေက မြေပြင်ထက်ဝယ် ဝဲပျံနေသော လဲမှိုပွင့်များကို အောက်သို့ မကျစေရန် တဖူးဖူးနှင့် မှုတ်တော့ ဖိုးပုခမျာ မမိတမိ ရောယောင်ကာ လေမှုတ်ရပြန်လေသည်။

လဲမှိုပွင့်များသည် လေထုထဲတွင် ဖြည်းဖြည်းညင်းညင်း ပျံသန်းနေသော အတောင်ပါသည့် အဖြူရောင်ပန်းပွင့်များနှင့် ဆင်ဆင်တူလေသည်။ တစ်ရွာလုံးတွင် ထိုပန်းပွင့်ဖြူများ ရစ်သိုင်းခြုံလွှမ်းနေသည်။ ဒေါင်ဒေါင်၊ ဒင်ဒင်တို့ အုပ်စုက သူတို့အာရုံနှင့် သူတို့ လဲမှိုပွင့်များ ရွှေ့ရာ နောက်သို့ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ လိုက်ကြသည်မှာ အရှိန်ရလာသည်နှင့်အမျှ ဖိုးပုမှာ နောက်တွင် ပြတ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဖိုးပုသည် အဖော်များကို ငေးကြည့်ရင်း သူ့ အမေ မကြာခင်ကို တိုင်တောလိုဟန်နှင့် ဒေါင်ဒေါင်၊ ဒင်ဒင်တို့ ပြေးသွားရာသို့ လက်ညှိုးထိုး၍ မျက်နှာလေးမဲ့ကာ ငိုတော့မယောင်ပြုသည်။

‘မေ...မေး... မေ့... အဟင့် ဟင့်...’

အမိကို တရင်း တပြိုင်နက်တည်းမှာပင် တရှုပ်ရှုပ်ဖြစ်နေသော ကျလုကျခင် နှပ်ကို သမ္ဘာနှင့် ထိန်းရှာသည်။ ပြုတစ်တစ်နှပ်ကို သူ၏ ဘူမိနက်သန် ဌာနေရင်းထဲသို့ ရှူသွင်းရင်း ခေါင်းမော့ကြည့်မိတော့ ဖိုးပု အာရုံပြောင်းသွားရသည်။ သူ့ထံသို့ သက်ဆင်းလာသည့် လဲမှိုပွင့်လေး တစ်ပွင့်ရယ်လေ။ ဖိုးပုမျက်နှာလေး ရုတ်ခြည်း လင်းလာသည်။ ပြုံးယောင် သန်းလာသည်။ မျက်လုံးများ အရောင်စိုလာသည်။ လဲမှိုပွင့်လေးကို သူ့လက် ညစ်ထပ်ထပ်လေးနှင့် ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် လဲမှိုပွင့်ကို အထူးအဆန်းသတ္တဝါနှယ် ကသိုဏ်းရှုသကဲ့သို့ မမှိတ်မသုန် အသေအချာကြည့်သည်။ ပါးလွှာသေးမျှင်လွန်းလှသော အမွှေးဖြူလေးများသည် နူးညံ့လွန်းလှပါဘိ။

ဖိုးပုမှာ အသက်ရှူရန်ပင် မေ့လျော့နေသည့်အလား အသည်းအသန် စိတ်ဝင်စားနေသည်။ လဲမှီပွင့်လေးမှာလည်း ဖိုးပု၏ အထိအတွေ့ကြောင့် ဝံ့ဝံ့ စားစားလှုပ်ရှားဝံ့သည် မဟုတ်။ ဘယ်အချိန်တွင်များ သူ့ဇီဝိန်ကို ခြွေချပါလိမ့် မလဲ ဟူသော အတွေးဖြင့် ရင် မ နေရှာသည်။

ဖိုးပုသည် ပန်းဖွားထိပ်မှ အညိုရောင် အစေ့လေးကို ကိုင်ရင်း မှီပွင့်ကို လက်နှင့် ဘယ်ညာ အသာလေး ယမ်းကြည့်သည်။ အဖြူရောင်အမွှေးများ ဘယ်သို့ တစ်ခါ၊ ညာသို့တစ်လှည့် ယိမ်းနွဲ့ကြလေသည်။ ထိုမျှနှင့် အားမရသေး။ ဖိုးပု သည် ညာဘက်လက်က လက်ညှိုးနှင့် လက်မကို စု၍ အမွှေးဖြူများကို ဆွဲကိုင်ကာ ဘယ်ဘက်လက်က ပန်းဖွား၏ ခေါင်းကို ဖိလျက် လဲမှီပွင့်လေး၏ ခန္ဓာကို အိုးစား ကွဲအောင် ပြုမည် ကြံသည်။ ထိုစဉ် လေက ခပ်မြူးမြူးလေး ဆော်တော့သူ့လက် နှစ်ချောင်းနှင့်ဖိထားသည့် နေရာမှ လွတ်နေသော အောက်ဖျားပိုင်းသည် တလွင့်လွင့် လူးနေသည်။

သည်တော့ ဖိုးပု စိတ်ကူးပြောင်းသွားပြီး လဲမှီပွင့်ကို လွတ်ရာကျွတ်ရာ သို့ စေလွှတ်လိုက်သည်။ တဖူးဖူးနှင့် လေကူမှုတ်ပေးသေး၏။ သူ့လေအား နှင့် လဲမှီခမျာ အထူးမရွေ့လျားသော်လည်း နောက်တစ်ချိ လေအသွေးတွင် ခြောက်ဆယ် ဒီဂရီခန့်အထက်သို့ မြောက်တက်သွားသည်။ ဝဲပျံနေသော လဲမှီလေး ကို ကြည့်ရင်း ဖိုးပု ပျော်လာသည်။ ခြေဖျားထောက်ကာ နောက်တစ်ကြိမ် ဆွဲယူဖို့ ကြိုးစားသေးသည်။ သို့သော် သူ မမိတော့။ ဒါကိုပင် ဖိုးပု ကျေနပ်ဟန် ရှိသည်။ ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်လျက် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးသည်။ ဒူးကလေးကို ညွတ်ကာ ညွတ်ကာနှင့် ကတော့မယောင် ပြုသည်။ သခင် အူမြူးနေမှန်း ရိပ်စားမိသည့် ဖိုးပု၏ ခွေးလေး ဂျူမုံကလည်း တအုအု အသံပေးကာ သခင်နှင့်အတူ ပျော်ရှာ သည်။

လဲမှီပွင့်လေးသည် အစတွင် မည်သည့်အရပ်သို့ မျောလွင့်ရမည်မှန်း မသိ။ ငှက်လှောင်အိမ်က လွတ်ခါစ ငှက်လို ယောင်နနနှင့် လှောင်အိမ်တစ်ဝိုက် တွင်သာ ဝေ့လည်လည် ပျံသန်းနေသကဲ့သို့ပင် ဦးတည်ရာ ပျောက်နေသည်။ ထိုနည်းနှင့်လည်း လဲမှီပွင့်ခမျာ ခပ်ဝေးဝေးသို့ မရွေ့နိုင်။ လေငြိမ်သွားတော့ တအိအိ အောက်သို့ ကျလာပြန်သည်။ သူသည် သင်္ဘောလက်ပံသီး အခွံထဲတွင် အောင်းနေ စဉ်က ငှက်ဆိတ်ခြင်း၏ ဒဏ်ကလည်း ကင်းဝေးခဲ့သည်။ သူ့ကို မှီအဖြစ် ထုတ်ကုန် ထုတ်ယူသည့်အဖြစ်ကလည်း ဝေးအောင် ပြေးနိုင်ခဲ့သည်။ မသိနိုးနား ကလေးငယ် ၏

လက်တွင် တစ်စစီ ချိုးဖျက်ခံရမည့် ဘေးကလည်း လွတ်လာခဲ့သည်။ ဆန္ဒများက
 စေသလို ဝေးရာအရပ်သို့ သူ နှင်သင့်ပြီ မဟုတ်ပါလား။ တောင်အရပ်ကိုလား၊
 မြောက်အရပ်ကိုလား။ ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ အရပ်ရှစ်မျက်နှာစလုံးသို့ ခြေစကြာ
 ဖြန့်လိုက်ချင်ပါသည်။ သို့ပေမဲ့ လေက အားဖြည့်မကူလျှင် အဝေးသို့ ပြေးခြင်းသည်
 စိတ်၏ အဝေးသာလျှင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကာယကိုယ်သည် မည်မျှပင် ပေါ့ပါးစေကာမူ
 အကြောင်းတရား မပြည့်စုံလျှင် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် တစ်နေရာရာတွင် ကြွေကာ
 ကျ၍ မြေမှုန်ဖြစ်ရချေဦးမည်။

(၂)

ယခုတော့ လဲမှီပွင့်လေး သူ့အရောင် သူ့အသွေးနှင့် ကြွကြွရွရွ လူးလွန်နိုင်ပြီ။
 ဆည်းဆာနေရောင်အောက်တွင် သူ လှပုံက အဖြူရောင်မီးလုံးလေး တောက်နေ
 သည့်နှယ်။ လွတ်မြောက်ခွင့် နယ်စပ်မျဉ်းပေါ်တွင် မတိမ်းမစောင်း လျှောက်လှမ်း
 နိုင်သရွေ့ လှနိုင်ပါပေ၏။ အစိမ်းရောင်များ စိုရွဲနေသော အရပ်ဆီသို့ သူ ရောက်လို
 လှသည်။

ပထမတော့ မြောက်ယွန်းယွန်းကို သူ ရွေ့ခဲ့ရသည်။ လေရူးပွေသည့်
 လရာသီမှီ ထိုမှတစ်ဖန် အရှေ့၊ ထိုမှတစ်ဖန် အနောက်မြောက် သည်လိုနှင့် ရွာ
 သုံးရွာ ကျော်လွန်ခဲ့ပြီ။ ကလေးတို့ ရယ်သံနှင့်လည်း ဝေးခဲ့ရပြီ။ ထန်းတောအုပ်
 သည်လည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ သို့နှင့်တိုင် အစိမ်းက မစွေသေး။ ယာခင်းများကို
 ဖြတ်တော့ မြရည်စိမ်းလဲကို မမြင်ရဘဲ မွမွကျဲနှင့်သော မြေစာထက်ဝယ် အပူငွေ့ကို
 ပွတ်ကာ သိကာ လှုံ့ခဲ့ရသေးသည်။ ညနေစောင်းလာသည်နှင့်အမျှ ဆောင်းကြွင်း
 ၏ မြူမှုန်လား၊ သို့မဟုတ် ဖုန်မှုန်လား မသဲကွဲဘဲ မှိုင်းရီသော လောကဝယ် သူ၏
 ခရီးမှာ ဇေဇေဝါ နိုင်သည်ထက် နိုင်လာသည်။ လွင်တီးခေါင်တွင် သစ်ပင်ယောင်
 ဆောင်ထားသော မိုးတိုးမတ်တတ် အရိုးစုများတွင် သူ့ကိုယ်ကို မစွန်းငြိမ့်စေရန်
 တတ်အားသရွေ့ တိမ်းရှောင်ခဲ့ရသေးသည်။

ငုံလင့်ခြင်း၊ ဖွေရှာခြင်းနှင့် ရှင်သန်ခြင်းသည် အပြန်အလှန် ကျေးဇူး
 ပြုကြသည်။ တစ်ချိတစ်ချိ လေက တွန်းကန်ပေးလျှင် လွင့်ခဲ့ရသည်။ လေငြိမ်
 ခိုက်တော့ မျောရသည်ပေါ့။ အလိုက်သင့် အလျားသင့်ပါပဲ။ လေသယ်ဆောင်သည့်
 အတိုင်း ပါလာရသည့် အဖြစ်ကို သက်သောင့်သက်သာ ရှိလှသည်ဟု တချို့က

ထင်ကောင်း ထင်မည်။ အလိုက်သင့် ငြိမ်ဝပ်နေချိန်တိုင်းမှာ အဇ္ဈတ္တထဲ စီးချင်း ထိုးနေရသည့် အဖြစ်ကိုတော့ သိမြင်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ နုနယ်လှသည့် အရာဝတ္ထုလေးသည် သူ့ရှင်သန်မှုအတွက် ဓာတ်ကြီးလေးပါးကို ကလန်ကဆန် မပြုစကောင်း၊ အချိန်မရွေး ပျောက်ကွယ်ချုပ်ငြိမ်းသွားနိုင်သော မီးဖြူပွင့်လေး အလင်းရှိန် မလျော့စေရန် မှော်ရုံတောကိုလည်း ဖန်တီးပေးရမည်။ သမမျှတစွာ လွင့်မျောခြင်း အတတ်ပညာကိုလည်း ဖြည့်ဆည်းပေးရမည်။

သည်နည်းနှင့်ပင် လဲဗို့ပွင့်လေးသည် သူ၏ ပကတိ ဖြစ်တည်မှုကို မပျက်ယွင်းအောင် ကျားကန်ခဲ့သည်။ မကြာမီမှာတော့ အစိမ်းဥသော တောကို ရောက်လိမ့်ဟု အားတင်းရသည်။ လမ်းခုလတ်တွင် ကြေမ့ ပျက်သုဉ်းသွားမည် ကိုတော့ စိုးလှသည်။ သည်လိုသာ လွယ်လွယ်နှင့် အရိုးကျကြေးဆိုလျှင် ခရီး မစမိကတည်းက ခြေမခံလိုက်ရတာကမှ တော်ပါလိမ့်ဦးမည်။ သည်အထိ ခရီး ရောက်ပြီးမှတော့ နောက်ပြန်မလှည့်လိုတော့။ နောက်ဆုတ်လိုလှသည့်တိုင် ခြေရာစွတ်ကြောင်းသည် လေတွင် မကျန်ရစ်၊ ရွှေ့ခဲ့ရသည့် ဆံခြည်မျှင်အကွာ အဝေးတစ်ခုစီတိုင်း တဖြုတ်ဖြုတ် ပျောက်ကွယ်နှင့်ပြီ။

တစ်ခါတစ်ရံ နောက်သို့ စောင်းငဲ့ကြည့်ရန် အားထုတ်စဉ်မှာပင် လက်ရှိ တည်နေရာသည် တစ်ခဏအတွင်း လွန်ခဲ့ပြီးသော ခရီးဖြစ်သွားပြန်သည်ကို တွေ့ရသည်။ လျှပ်ပြက်ချိန်ကမှ ကြာပါလိမ့်ဦးမည်။ သူ ရပ်နားလို့မရ၊ ရှေ့သို့ တိုး၍ ရွှေ့မလား၊ အောက်သို့ ပြုတ်ကျခံမလား သည်နှစ်ခုထဲက တစ်ခုကိုသာ ရွေးစရာ ရှိသည်။ မြေပြင်ကိုသာ သူ ရွေးချယ်ခဲ့လျှင် လေနှင့်အတူ ပါလာသည့် ဖုန်မှုန့်၊ သဲမှုန့်များက သူ့ကို ဝါးမျိုးဖုံးလွှမ်းကာ လက်စတုံး ဖျောက်ပစ်ကြမည် သာ။ လဲဗို့ပွင့် တစ်ပွင့် ထာဝရတည်တံ့နေစရာ မည်သည့်အကြောင်းမျှ မရှိပေ။

သူသည် သင်္ဘောလက်ပံသီးထဲက အညှီရောင် အဆန်ပေါင်းများစွာထဲ က အဆန်တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သည်။ ထိုအဆန်မှာ လက်ပံသီးများစွာထဲက လက်ပံသီး တစ်ခုဆီက လွင့်ထွက်လာရသည်။ ထိုလက်ပံသီးကို ရွာဝန်းကျင် လက်ပံပင်ပေါင်း များစွာထဲကမှ လက်ပံပင် တစ်ပင်ဆီက ရခဲ့သည်။ လက်ပံပွင့်သော ထိုရွာသည် လက်ပံပင်တန်း ပိုင်ဆိုင်သော ရွာများထဲက တစ်ခု၊ ထိုရွာများစွာသည် တစ်နိုင်ငံ ထဲတွင် ရှိပြီး ထိုနိုင်ငံသည် ဒေသတစ်ခုထဲတွင် အခြားနိုင်ငံများနှင့်အတူ ပါဝင်ကာ ထိုဒေသသည် ကမ္ဘာမြေ၏ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခု။ သည်တော့ လဲဗို့ပွင့်လေး သည် လေဟာနယ်တွင် မြင်နိုင်စွမ်း မရှိလောက်အောင် သေးငယ်သော အဏုမြူမှုန် သာသာ။

လွင့်သည်။ လွင့်ပြီးရင်း လွင့်ခဲ့ရသည်။ မှေးငိုက်စက်ပျော်ခွင့် မပေးဘဲ လွင့်ခဲ့သည်။ ကြာရှည်မရပ်နားနိုင်ဘဲ လွင့်ခဲ့သည်။ မည်သည့်အရပ်ကို ဦးတည် နေမှန်း မသိဘဲ လွင့်ခဲ့သည်။ မည်သူကမျှ ပြေးမလိုက်ပါဘဲလျက် လွင့်ခဲ့သည်။ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် လွင့်ရမည်မှန်း မသိဘဲ လွင့်ခဲ့ရသည်။ လွင့်သည့် အခိုက် တောင့်တမိသည့် စိမ့်၍ စိမ်းသော အရပ်သို့ ရောက်မည်၊ မရောက်မည် မမှန်းဆနိုင်ဘဲ လွင့်ခဲ့သည်။ သူ့ခြပ်ပေါင်းစု မပြိုကွဲမီအထိ လွင့်ခဲ့သည်။

(၃)

အစကတော့ ဟုတ်သယောင်ယောင် ရှိသည်။ တပြတ်တခဲ လဲမှီအုပ်ကြားကနေ တိုးထွက်ကာ ဟင်းလင်းပြင်ထဲ တစ်ကိုယ်တော် ရွက်လွင့်ရသည်က ကျယ်ပြန့် ဆန့်ပြောလွန်းလှသည်။ သူ့အတွက် နေရာကား တောင်းတစ်တောင်းစာလည်း မဟုတ်၊ လက်တစ်ဆန့်စာလည်း မဟုတ်၊ အိမ်တစ်လုံးမျှသာလည်း မဟုတ်ပေ။ သွားသလောက် အလျားရော အနံ့ပါ ဆန့်ကားထွက်လာသည့် အဆုံးမဲ့ခရီး၏ ထပ်တိုးမိုင်တိုင်များပေမို့ အနားသတ်ကို ကြိုမြင်နိုင်စွမ်း မရှိပါ။ မိုင်တိုင်များစွာ လွန်မြောက်လာသည့်အခါ တစ်ပွင့်တည်းသော အဖြစ်သည် အကာအကွယ်မဲ့မှန်း ရိပ်စားမိလာသည်။ သည်အချိန်တွင် ခရီးလည်း ပန်းပြီမို့ လဲမှီပွင့်လေး နားလို လှပြီ။ နားခိုခြင်းနှင့် ရပ်တန့်ခြင်း သဘောချင်း မတူညီကြောင်း ကွဲပြားစေရန် သူ အနေမှန်ဖို့တော့ လိုပါလိမ့်မည်။ သူသည် မြေဩဇာဖြစ်လိုသူ မဟုတ်၊ တစ်စုံ တစ်ရာတွင် ရစ်ပတ်တွယ်ကပ်၍ သူ့နောက်ဆုံးခွန်အားကို ထူမတ်လိုခြင်းမျှသာ။

တစ်နေရာရာတွင် ခိုဝင်နားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့မှ ခရီး ပန်းသည့် ဒဏ်က တရိပ်ရိပ်သာ ကဲ၍ ပြုလာသည်။ အားလျော့စိတ်ကလည်း တစ်စ တစ်စ အလေးသာလာသည်။ သို့ပေမဲ့ တွေ့မြင်ရသမျှကမူ တစ်စက်မျှ ရှုပျော်စရာ မရှိလှချေ။ ဖုန်အလိမ်းလိမ်းနှင့် မွဲခြောက်ညစ်ထေးနေသော အပင်အိုများ၊ အရိုး တံငေါငေါ သစ်ကိုင်းခြောက်များ၊ ဆူးချုံတောများ၊ ခြေရာလက်ရာ ပျက်နေသော မြေကမူများ၊ ခင်တန်းတစ်လျှောက် ကျွမ်းလောင်နေသော မီးရောင်စဉ်တန်း၊ အမှောင် မချဉ်းမီ အမည်းဖုံးသော မီးခိုးတန်းများ၊ အပူတချောင်းချောင်း မှုတ်ထုတ် နေသော သဲဆန်သော မြေ၊ ပိန်လှီနေသော နွားတစ်အုပ်၊ ငိုက်စင်းစင်း နေကြာ ခင်းနှင့်၊ ဖြစ်ထွန်းဟန် မရှိသည့် ညှိုးရော်နေသော ပဲခင်းများ၊ အသီးများ ခြောက်

နှင့်နေပြီ ဖြစ်သော ဘောစကိုင်းပင်တန်း၊ ‘ထနောင်းခေါက် မခွာရ’ ဟူသော ဆိုင်းဘုတ် ချိတ်ဆွဲထားသော်လည်း အခေါက်ပြောင်ချောနေသော ထနောင်းပင် များ၊ မိုးရာသီတွင် ချောင်းဖြစ်ခဲ့ဟန်ရှိသည်ဟု မှန်းဆနိုင်သော အလယ်တွင် ချိုင့် ဝင်ကာ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ကျောက်စရစ်ကာရံပေးထားသော သေးမြောင် သည့် လမ်းကြောင်းငယ်တစ်ခု၊ စေတီဟောင်းအဖြစ်သာ မည်ကာမတ္တရှိတော့ သော ပြိုကျလုနီး အုတ်ပုံကြီး၊ ထိုးထိုးထောင်ထောင် တံမြက်စည်းပင်များ၊ ခြောက်ကပ်ရုံမက ပြားဝပ်နေပြီ ဖြစ်သော မြက်တော။ ထိုလွင်ပြင်ကို ဖြတ်ခိုက် လဲမို့ပွင့်သည် သူ့ပန်းဖွားဖြူများကို တတ်နိုင်သမျှ စုစည်းထားသည်။ တိုက်စား စွန်းထင်း မခံလိုပေ။ ညိုရင့်မှိုင်းပျသော နယ်မြေသည် နားခိုကာ အားမွေးလိုသူ သူ့အတွက် မလာကောင်းသော အရပ်သာ ဖြစ်၏။ လေကလည်း အရှိန်မလျော့ ဤသာ တော်တော့သည်။ အသက်ရှူသွင်းလိုက်တိုင်း ဖုန်မှုန့်သာ ပါလာဖွယ် ရှိသော ကန္တရတောကနေ သူ မြန်မြန်ထွက်မှ တော်ကာကျမည်။

သို့သော် ပူသော လေသည် နွေးသောအဆင့်ကို တဖြည်းဖြည်း လျော့ချကာ ရေငွေ့နှင့်အတူ အစိတ်စိတ်ပါလာပြီမို့ ခိုနားရာကို ကြာရှည်ရှေးချယ် လို့ မရ၊ တစ်နေရာရာတွင် ဝင်အောင်းမှတော့မည်ကို သူ ရိပ်စားမိလိုက်သည်။ လေသည် သုန်လာရာမှ မှန်လာသည်။ မကြာမီ ထန်ချေရော့မည်။

ပထမအချိန် ‘ဝူး’ ခနဲ လေကြမ်းက ဆောင့်တွန်းလိုက်တော့ ဝန်းကျင် တွင်ရှိသော သစ်ရွက်ခြောက်များနှင့်အတူ လဲမို့ပွင့်လေးခမျာ အလဲလဲအပြိုပြို အရောရော အထွေးထွေး ဟိုတိုက် သည်ဆောင့်၊ ဟိုပွတ် သည်တိုးနှင့် နောက်ဆုံး ညောင်ပင် တစ်ပင်တွင် သူ ခိုကပ်မိသည်။ ညောင်ပင်မှန်းသိတော့ ဝမ်းသာလိုက် သည့် ဖြစ်ချင်း။

အကြောစိမ်းမျှသော အရွက်များ မရှိသော်ငြား တောင့်တင်းသော ပင်စည် နှင့် အရွက်ချင်းထပ်လုနီးပါး ယှက်ဖြာသော အကိုင်းအခက်များက လဲမို့ပွင့်လေး အတွက် အရိပ်ပေးပါလိမ့်မည်။ အရွက်သုံးရွက်ကြားတွင် သူ ပိနေသည်။ အစပိုင်း မှာ သူ တုန်ရင်ဟိုက်မောနေသေးသည်။ လွတ်ဟာနေသည့် အချို့သော အဖြူရောင် အမွှေးနုများက လှုပ်ခတ်နေဆဲ။ တလွင့်လွင့် အမျှင်များကို ချွန်းအုပ်ရန် သူ အားထုတ် သေးသည်။ အရွက် အကြိုအကြားမှ ပြုတ်ကျကာ တစ်ဖန်မျောလွင့်ရမည်ကို ကြောက်၍ ဖြစ်သည်။

အရိပ်ကောင်းသော်လည်း ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းမရှိ။ အထူးသဖြင့် ညောင်သီး
လာစားသော ငှက်အုပ် အော်မြည်သံက စူးရှလွန်းသည်။ နေဝင်သွားလျှင်တော့
ရပ်နားကောင်းရဲ့ဟု သူ မျှော်လင့်မိသည်။

ထိုစဉ် ငှက်တစ်ကောင်က လဲမှိုပွင့်လေးကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေသည်။
သူ့အစာမှတ်၍ ထင်သည်။ လဲမှိုပွင့်၏ အမွှေးဖြူများ လှုပ်နေသည့်အတွက် သတိ
ကြီးကြီးထားကာ စောင့်ကြည့်နေပုံ ရသည်။ လဲမှိုပွင့်လေးသည် ပန်းဖွားများကို
ထိန်းချုပ်ရန် ကြိုးစားသည်။ သူ မလှုပ်ရဲတော့။ တုတ်တုတ်မျှ သူ မလှုပ်ရဲတော့။
ငှက်၏ ချွန်မြသော နှုတ်သီးထက်ဝယ် သူ ဘဝပျက်တော့မည်လား။ ခေါင်းဟု
သတ်မှတ်ထားသော အညိုရောင်အဆန်နှင့် ပန်းဖွားကို တသီးတခြား ခွဲထုတ်
လိုက်လျှင်သော် လည်းကောင်း၊ သူ့ ပန်းဖွားများကို တစ်ဖဲ့စီ ဆွဲခွာလိုက်လျှင် သော်
လည်းကောင်း သူ ကြေပြုန်းရပါလိမ့်မည်။

ငှက်သည် ကိုင်းထက်ကနေ လဲမှိုပွင့် ကပ်ငြိရာ ကိုင်းဖျားသို့ တဖြည်း
ဖြည်း ဆင်းလာသည်။ သည်တော့ လဲမှိုပွင့်သည် သူ့ပန်းဖွားများကို နဂိုစုစည်း
ထိန်းချုပ်ကာ ငြိမ်ဝပ်ဟန်ဆောင်နေရာက အခြေမဟန်တော့ပြီမို့ အတင်း ရုန်းထွက်
ရန် ကြိုးစားသည်။ ခွန်အားရှိသမျှ သူ လူးလွန်းသည်။ သူ့အပေါ် ပိကျနေသော
ညောင်ရွက်များကို တွန်းလှန်သည်။ မရ။ သူ့အတွက် လေးလံလွန်းနေသည်။
ငှက်က သူ့အနား နီးကပ်လာတော့ လဲမှိုပွင့်လေး တုန်ယင်လာသည်။ ကြောက်အား
လန့်အား ဖြစ်လာသည်။ သည်အခါမှ တကယ့်ကို ကူကယ်ရာမဲ့လေပြီ။ ငှက်က
သူ့နှုတ်သီးဖြင့် လဲမှိုပွင့်ကို ဆွဲယူရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် မိုးခြိမ်းသံနှင့်အတူ
ညောင်ပင်ထဲရှိ ငှက်အုပ်သည် ဝေါခနဲ အံ့နှင့်ကျင်းနှင့် ထပျံကြသည်။ သစ်ကိုင်း
သည် ခါ၍ ကျန်ခဲ့သည်။ လဲမှိုပွင့်လေး သေတွင်းမှ လွတ်ခဲ့ပြီ။

(၄)

သို့သော် နောက်တစ်ချိ လာပြန်ပြီဟော့ဟု ဆိုရဦးမည်။ လေကြောင်းက သူ့ကို
မြစ်ဆီသို့ သယ်ဆောင်နေပြီ။ သည်တစ်ခါတော့ဖြင့် သူ တကယ် နစ်မြုပ်ရတော့
မည်လား။ သည်ကြားထဲ သူ့ အမွှေးဖြူများ တချို့လည်း ပျောက်ရခဲ့ပြီ။ သူ့ပုံပန်း
လည်း မမှန်ချင်တော့။ လေက အထက်သို့ပင့်ကာ မတိုက်ဘဲ မြစ်လယ်ရောက်မှ

အရှိန်လျော့လျှင် သည်တစ်ခါ သူ ရုန်းကန်နိုင်တော့မည် မဟုတ်။ ချည့်နဲ့နေပြီ ဖြစ်သော သူ့အတွက် ရေတစ်စက်စိုရုံမျှနှင့် ရုန်းမကြွနိုင်တော့။ လဲမှီပွင့်လေးတွင် ကြောက်လန့်အားငယ်စိတ်သာ ရှိသည်။ စိမ်းသော တောဆီကိုလည်း စိတ်မရောက်နိုင်တော့။ မာန်သွေးလည်း မကြွတော့။ မည်သည့်အရာကိုမှလည်း တောင့်မခံနိုင်တော့။ တောင့်မခံလိုတော့။ အဆုံးသတ်ပြီဆိုပါက အမှန်တကယ် နားရမည်ဆိုပါလျှင် မျောပါရသည့် ဘဝကို သူ အဆုံးသတ်လိုက်ချင်ပါပြီ။

သို့ပေမဲ့ သည်တစ်ခါလည်း ကံကြမ္မာက သူ့ကို အလှည့်ပေးပြန်သည်။ မြစ်သို့ မရောက်မီ ကမ်းပါးပေါ်က လက်ပံပင် အကိုင်းအဖျားတွင် လဲမှီလေးကပ်ငြိနေရစ်ခဲ့သည်။ အပင်တွင် ကျန်ရစ်သော အချို့သော လက်ပံပွင့်ဖတ်များ ကြားက လက်ပံပွင့်တစ်ပွင့်၏ ဝတ်ဆံများကြား အတွင်းသို့ လဲမှီပွင့်လေးရောက်ခဲ့ရသည်။ သည်လက်ပံပင်ကလည်း သည်နယ်ထဲက လက်ပံပင်ပေါင်းများစွာထဲက တစ်ပင်။ နယ်မြေကွာသော်လည်း သည်လက်ပံပင်မှာ လဲမှီပွင့်၏ မိခင်ရင်းဖြစ်သော လဲမှီပင်ဟုခေါ်သည့် သင်္ဘောလက်ပံနှင့် ဆွေမျိုးစပ်သည်။ သူ့အတွက် စိတ်လုံခြုံသွားရသည်မှာ ဆိုဖွယ် မရှိတော့။ ရဲစို၍ ငွားစွင့်နေသော လက်ပံပွင့်ဖတ်များက လဲမှီပွင့်လေးကို အကာအကွယ် ပေးပါလိမ့်မည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အဆုံးမတော့ မိခင်ထံပါး ပြန်လည်ရောက်ရှိရသလို ကျေနပ်လှပါပြီ။ လဲမှီပွင့်လေး အလဲထိုး မခံရသေး။ သူ စိတ်တုံးတုံး ချလိုက်သည်။ အားရပါးရ နားတော့မည်။

လဲမှီပွင့်လေး တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သက်ခါနီးမှ လေသည် ဒေါသမာန်ဟုန်တကြီး ခပ်ပြင်းပြင်း ဆွဲမွှေယမ်းလိုက်သည်။ လေကြီးနှင့်အတူ မိုးကြီးလည်း လိုက်လာလေပြီ။ ရေစက်မှုန်များသည် ကောင်းကင်ယံကနေ တဖြုန်းဖြုန်း တဖြင်းဖြင်း အရှိန်နှင့် လိမ့်ကျလာသည်။ လဲမှီပွင့်လေး ခိုအောင်းနေသော လက်ပံပွင့်အပါအဝင် လက်ပံပွင့်တော်တော်များများ ကြွေကျရလေပြီ။ မိုးသည် တစ်ညလုံး သဲကြီးမဲကြီး ရွာလေသည်။ လက်ပံပွင့်များသည် ရွရွလေး ကြွေကျရသည် မဟုတ်ဘဲ မိုးလေအရှိန်နှင့် အခြွေခံခဲ့ရသည်ဖြစ်၍ နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းတော့ ရိန္နဲမ်းဖပ်လေပြီ။ သည်ဘက်သည် လူအရောက်အပေါက်နည်းသဖြင့် သူတို့ကို ကောက်ယူမည့်သူ တစ်ဦးမျှ မရှိပေ။ မကြာမီ ထိုလက်ပံပွင့်များသည် နေရောင်ရလာလျှင်တောင် တဖြည်းဖြည်း ညိုမည်းတွန့်လိမ်ကာ နောင်လပိုင်းမျှ ကြာလျှင် မြေဩဇာ ဖြစ်ရမည်သာ။

လဲပွင့်လေးသည် ညိုမောင်းရည်မြသော တောသို့ မရောက်မီ သူ
အင်မတန်ကြောက်လှသော မြေမှုန့်ဘဝသို့ ရောက်လေပြီ။ သို့သော် အဆုံးသည်
အစ ဖြစ်ပါ၏။

(မိုးမခ၊ မတ်၊ ၂၀၁၆)

ရနံ့မျှသာ

(၁)

ဖိုးညီရေ.. ဒီနေ့ နင့်ကို အထူးလွမ်းပါလှတယ်။ လေယာဉ်ထွက်ခွာရာ ဂိတ်ကို လျှောက်လာရင်း မျက်လုံးထောင့်စွန်းမှာ ဖျတ်ခနဲမြင်မိတဲ့ ကြိမ်နဲ့ရက်ဖျာပြီး သိုင်းအုပ်ထားတဲ့ ပုလင်းဝိုင်းဝိုင်းလေးဟာ ငါ့ကို နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်စေတာ ကိုး။ အဆန်းသားနော်။

တကယ်ဆို Charles de Gaulle လေဆိပ်ဟာ အကျယ်ကြီးပါ။ Terminal 2 ဟာလည်း လေဆိပ်မှာ လူစည်ကားတဲ့ ရပ်ဝန်းပါ။ အဲဒီအထဲကမှ Fragonard လို အမွှေးနံ့သာ ရောင်းတဲ့ ဆိုင်သေးသေးလေးရဲ့ မှန်ပြတင်းတွေကမှ တစ်ဆင့် ငါဟာ အဲဒီရေမွှေးပုလင်းလေးကို မြင်ဖြစ်အောင် မြင်တယ်။

ငါ့ကိုယ်ငါ သတိထားမိတဲ့ အချိန်ကျတော့ အဲဒီဆိုင်ထဲကို ရောက်နှင့် နေပြီ။ John Varvatos ရဲ့ Artisan ပုလင်းပုိုင်းဝိုင်းလေးကို လက်နဲ့ခပ်ဆဆ

ကိုင်းပြီး မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေတဲ့ ငါ့ကို အရောင်းစာရေး ကောင်မလေးက သူ့အနံ့ကို စမ်းပြီး ဆွတ်ပြထားတဲ့ ကတ်ပြားလေး တစ်ခု ပေးတယ်။ ကတ်ပြားပေါ်က မွှေးရနံ့ဟာ နည်းနည်းတော့ မှိန်ဖျော့နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ချက်နမ်းရှိုက်မိတော့ ငါဟာ အလိုလိုနေရင်း ကမ္ဘာတစ်ခြမ်းကို ရောက်သွားသလို ခံစားရတယ်။

ဟုတ်တယ်။ လက်ရှိမတ်မတ်ရပ်နေတဲ့ ဝသုန္ဒရေမြေထုဟာ နိမ့်ချည်မြင့်ချည်နဲ့ ရေလှိုင်းလိုပဲ ငါ့ကို အဲဒီကမ္ဘာခြမ်းဆီ ခေါ်ဆောင်သွားတယ်။ လျှံကျလာတဲ့ ဝမ်းနည်းစိတ်ဟာ ငွေ့ရည်တော့ မဖွဲ့ဖြစ်ခဲ့ဘူး ဖိုးညီ။ ငါက ဆိုနှင့်ရတဲ့ ခံစားချက်ကို မသိစိတ်က ငြိတွယ်မိပြီကိုး။ ဒါပေမဲ့ တင်းကျပ်နေတဲ့ ဒီအစိုင်အခဲကို တဖြည်းဖြည်းချင်းတော့ ခြေဖျက်ရလိမ့်မယ်။ ဆည်မကျိုးအောင် ဆည်ရေတွေကို အတိုင်းအဆနဲ့ အချိန်အခါအလျောက် နည်းနည်းချင်းစီ ဖောက်ထုတ်ဖို့ လိုတယ်မလား။ အဲဒီစိတ်ကြောင့်ပဲ ငါဟာ Artisan ရေမွှေးကို ဝယ်ခဲ့လိုက်တယ်။

တကယ်ဆို ဆယ့်ငါးနှစ် ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်ပြီ။ နင်ဟာ သြဂုတ်လရဲ့ တစ်ရက်သော မိုးဖွဲဖွဲရွာတဲ့ ညနေခင်းမှာ ငါ့ကို နှုတ်ဆက်သွားခဲ့တယ်။ ရန်ကုန်လေဆိပ်မှာ တရွေရွေ ထွက်ခွာသွားတဲ့ နင့်ကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး ဝေးကြပြီလား ဆိုတဲ့ အတွေးကို တွေးမိတော့ ငါ့ကိုယ်ငါတောင် လှောင်ရယ်မိတော့မလိုပဲ။ တကယ်ဆို ဘယ်တုန်းကမှ မနီးစပ်ခဲ့ကြတာပဲဟာ၊ နော်။ မျက်လုံးနဲ့ စိတ်နှလုံးကိုသာ လျှင် ရွေ့ခွင့်ပြုခဲ့ရင်းနဲ့ ငါဟာ ကျောက်သားထုလို ခိုင်မာတဲ့ ခြေအစုံပေါ်မှာ ရပ်လို့သာ နင့်ကို ကြည့်နေခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သက်ပြင်းတော့ မချရဲခဲ့ဘူး။ နင့်ဆီက ရခဲ့တဲ့ နောက်ဆုံးမွှေးရနံ့လေး ပျောက်ရှသွားမှာစိုးလွန်းလို့ပါ။ ယောက်ျားလေး တော်တော်များများ သုံးကြတဲ့ စန္ဒကူးနဲ့လိုလို၊ ဆေးပြင်းနဲ့လိုလို ရမ္မက် ပြင်းပြစေတဲ့ ရနံ့မျိုးတွေနဲ့ ကွဲပြားစွာ လိမ္မော်ရနံ့လိုလို၊ သံပရာနဲ့လိုလို၊ ပန်းပေါင်း ရနံ့လိုလိုသင်းခနဲ အိပြီး ကျန်ခဲ့တဲ့ အဲဒီရနံ့ကို နင့်ကို လွမ်းတိုင်း ငါ တခွဲရပါတယ်။ ဘာရေမွှေး အမျိုးအစားမှန်း သိတော့ သူ့ကို ဝယ်နိုင်ဖို့ရာ တစ်လ လစာသုံးသောင်းသာရတဲ့ ငါ့အဖို့ ခြောက်လလုံးလုံး အငတ်ခံပြီး စုခဲ့ရတယ်လေ။

ငါ့ကို သိပ်မှိတ်မဲတယ်လို့များ ဆိုမလား ဟင်။ ငါ သိမ်းထားတဲ့ ခဲဆံကျိုးလေးတွေကို တွေ့ရင်ရော ရူးတယ်၊ မှိတ်တယ်ပဲ ဆိုဦးမှာလား။ ငယ်ငယ်က ငါ့ခဲတံကို နင်က အမြဲချွန်ပေးနေကျ။ တို့တစ်တန်းလုံးမှာ ခဲတံချွန်စက်ဆိုတာ နင်ကစ်ယောက်သာလျှင် ကိုင်နိုင်ခဲ့တာကိုး။ အဲဒီလို ခဲတံချွန်ပေးတိုင်း ပထမ

အကြိမ်တိုင်းမှာ ခဲသားကျိုးခဲ့တာချည်းပဲ။ ခဲဆံကျိုးသွားရင် အပေါစား ခဲတံသုံး လို့ ခဲသားမကောင်းလို့ ဖြစ်ရတာလို့ နင်က ဆင်ခြေပေးစမြဲ။ ငါက ပြုံးပြီး နင့်ကို ကြည့်မြဲ။ ပြီးတော့ အဲဒီခဲဆံကျိုးလေးကို နင်မသိအောင် အသာဝှက်ယူပြီး သိမ်းစမြဲပဲ။ သံချေးတက်နေတဲ့ ငါးလေးနှစ်ကောင်ပါတဲ့ သံကွန်ပါဘူးထဲမှာ အဲဒီ ခဲဆံကျိုးလေးတွေ လဲလျောင်းနေခဲ့တာ ဆယ်စုနှစ် သုံးခါပြန် ရှိတော့မယ် ဖိုးညီ ရယ်။

(၂)

ဆွေရိပ်မျိုးရိပ် မကင်းတဲ့ နင်တို့အိမ်က ဂျုံစက်မှာ အမေဟာ စာရင်းကိုင် လိုလို ဆိုပေမယ့် တကယ်တော့ အိမ်တော်ပါ ငယ်ကျွန်သဘောမျိုးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့အပေါ် ဘယ်သောအခါမှ နင်တို့မိဘတွေ နိုင်ထက်စီးနင်းပြုမူ ပြောဆို ဆက်ဆံတာမျိုး မရှိခဲ့တာ ဝမ်းသာစရာပဲ။ အထူးသဖြင့် နင့်အဒေါ် ကြီးတော်ဥ ဆိုရင် ငါ့ကို အတော်လေး ယုယုယရိတယ်။ အုတ်သမံတလင်းခင်းထားတဲ့ နင်တို့ရဲ့ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးဟာ ငါ့ရဲ့ စားအိမ် သောက်အိမ်ဆိုရင် မမှား ဘူးပေါ့။

တစ်ခါတလေ ကြီးတော်ဥက အဖော်သဟဲရအောင် ငါ့ကို အိမ်ခေါ် အိပ်ခိုင်းတတ်တဲ့ ညတွေဆိုရင် ငါ သိပ်ပျော်တာပဲ ဖိုးညီရဲ့။ ပြာသိုလလိုအခါမျိုးဆို နင်တို့ အိမ်ဝင်းထဲမှာ ခွာညိုတွေ၊ ဂေါ်သဇင်တွေ လှိုင်နေအောင် ပွင့်တတ်ပြီ။ ချမ်းချမ်းစီးစီး မနက်ဝေလီဝေလင်းအချိန် အိပ်ရာက နိုးထလို့ အိမ်အပေါ်ထပ် ကနေများ မျှော်ကြည့်လိုက်ရရင် ပန်းချဲ့ပေါ်ကို ခုန်ချချင်စရာပဲ။ အဆုတ်လိုက် အခဲလိုက် ပွင့်နေတဲ့ ဂေါ်သဇင်တွေဟာ နှင်းပွင့်တွေနဲ့ သိပ်တူတယ်။ အနားတိုးကပ် သွားရင် ယဉ်မြတ်တဲ့ ရနံ့ဟာ နှာသီးနုနား ဝေဝဲပြီး လှုပ်လှုပ်လေး သင်းနေတတ် တယ်။ ရနံ့တွေဟာ နီးလိုက် ဝေးလိုက်ပါပဲ ဖိုးညီ။ သိပ်မွှေးလွန်းတယ် ဆိုပြီး အားပါးတရ နမ်းရှိုက် လိုက်ပြန်ရင်လည်း မှန်းထားသလောက် လှိုက်ခနဲ မတက် လာပြန်ဘူး။ ဝဲလှည့် ကာလျှင် ပေါ်လိုက် ပျောက်လိုက်ဖြစ်နေတဲ့ ရနံ့ပါတဲ့ လေကိုသာ အာရုံသိနဲ့ တွယ်ငြိရတာပါ။ နှင်းရည်စက်လက် တွဲခိုနေတဲ့ ပွင့်ခါနီး

ခွာညှိပန်းတွေကို မြင်ရင်တော့ နာနာကျင်ကျင် ပြုံးရပြန်တယ်။ နွယ်လိုရစ်၍ ပွင့်သည်ကိုး။

နောက်တော့လည်း ခွာညှိတွေ၊ သရဖီတွေ၊ ဂေါ်သဇင်တွေ ပွင့်တဲ့ ရာသီဟာ အလွမ်းကို အစပျိုးဖို့ ဖြစ်လာတယ်။ တစ်ခုသော နံနက်ခင်း အိမ် အောက်ထပ်မှာ တို့တွေ အတူတူ မီးလှုံနေတုန်း ဒီနှစ်နေ့ကျရင် နင့်ကို အင်္ဂလိပ်စာ သင်တန်းတက်ဖို့ တစ်မြို့ဆီကို စေလွှတ်မယ်လို့ နင့်အဖေ ဘာထွန်းက ပြောတာ ကို ကြားလိုက်တော့ ငါ့ကမ္ဘာငယ်လေးဟာ ရုတ်တရက် မှောင်ကျသွားခဲ့တယ်။

ဘာထွန်းက တစ်ဦးတည်းသော သားအတွက် သိပ်ရည်မှန်းချက် ကြီးတယ်။ နင်ကတော့ ပျော်နေခဲ့တာပေါ့ ဖိုးညီရယ်။ ခုန်ပေါက်ပြီး ထွက်သွား လိုက်တာများ။ ငါ့မှာသာ မီးဖိုချောင်ထဲက တန်းလျားခုံပေါ်မှာ ငူငူကြီး ကျန်ခဲ့ ရတယ်။

ဒီလိုနဲ့ နွေရာသီတွေမှာ နင့်ကို လွမ်းလို့ လမ်းမဘက်ကို မျှော်ကြည့်လေ တိုင်း အလွမ်းနဲ့အတူ တမာပွင့်ရနံ့က ရင်ထဲကို စိမ့်ပြီး ဝင်လာတယ်။ တမာပွင့် ရနံ့ကို တချို့တွေက သင်းတယ်လို့ ဆိုကြပေတဲ့ ငါ့အတွက်တော့ အနံ့က အီလွန်း တယ်။ ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာလည်း ခါးလှပါတယ်။ ဒီနေ့ဒီအချိန်အထိလည်း တမာပွင့် ရနံ့ရရင် စိတ်တွေလည်ပြီး မျက်ရည်ဝိုင်းရပါရောလား။ နင် ထွက်သွားကတည်း က ငါဟာ အိမ်အပေါ်ထပ်ကနေ နေ့ရှိသရွေ့ လမ်းမပေါ် ငေးပြီးသာ မျှော်မိတော့ တယ်။ ရှေးအိမ်ကြီးမို့ အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ ပြတင်းပေါက်က နှစ်ဆင့်ပါတယ်။ အပေါ် ပြတင်းရော၊ အောက်ပြတင်းရော ဖွင့်ထားတဲ့အခါ လေရှူးတွေဟာ မွေ့ချင်သလို မွေ့နေတာပဲ။ ငါ့စိတ်တွေဟာလည်း မထူးလှပါဘူး။ ဟိုရောက်လိုက်၊ ဒီရောက် လိုက်ပေါ့။

ကြီးတော်ဥကတော့ ငြိမ်သက်လွန်းသွားတဲ့ ငါ့ကို အားငယ်နေတယ် အထင်နဲ့ နှစ်သိမ့်ရှာတယ်။ ဖိုးညီက သူ့အဖေ ပိုက်ဆံရှိလို့ မြို့ကြီးပြကြီးမှာ ကျောင်းသွားတက်ပေမယ့် သမီးကမှ တကယ် စာတော်တာ၊ ဖိုးညီထက်တောင် သာဦးမှာတဲ့။ ငါ့မှာ ယဲ့ယဲ့ပဲ ပြုံးနိုင်စွမ်းရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြင်းလှည်း အသံ ကြားရင်တော့ ငါ့မျက်လုံးတွေ အရောင်လက်လာတတ်တယ်။ နင်များ ပြန်လာပြီ လားလို့ပေါ့လေ။

ဇွန်တွေ ပွင့်တော့မယ်လို့ ကြီးတော်ဥက တပ်လှန့်လိုက်ရင်တော့ ငါ မသိမသာ ရင်ခုန်ရပြီ။ မိုးတစ်ပြိုက်လောက် ကျပြီးရင် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေတဲ့

mgyoe.com

ဇွန်ပန်းရုံကြီးကို တွေ့ရတတ်ပြီ။ နင်လည်း ပြန်လာပြီ။ ရန်.တွေဟာ ချိုသင်း လှိုက်မောရပြန်ပြီပေါ့။ ငါ ဘယ်လောက် အစွဲအလမ်းကြီးခဲ့သလဲဆိုရင် ချင်းတွင်း မြစ်ရေလျှံတဲ့ သတင်းကြားရင်တောင် နားဝင်ချိုနေတာ။ ဟုတ်တယ်လေ။ နင် မရှိတဲ့ ရက်တွေမှာ မြစ်ဘေးကို တစ်ယောက်တည်း သွားထိုင်နေရတိုင်း ထီးထီး တည်း ထွန်းနေတဲ့ သောင်တွေဟာ သိပ်အကျည်းတန်လွန်းခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့ ဖိုးညီရယ်...။ ခွဲခွားခြင်းတွေဟာ ရေစီးကမ်းပြို လိုက်တတ် သလား မသိပါဘူး။ ဘာထွန်းက နင့်ကို နွေရာသီတိုင်းမှာ နေ့တဝက်ကျိုးအောင် သွားရတဲ့ မြို့ကို ပို့ခဲ့ရုံတင်မကဘူး။ ၁၀တန်း အောင်ပြန်တော့လည်း တစ်ည အိပ်မှ ရောက်နိုင်မယ့် မြို့တော်ဆီကို စေလွှတ်ပြန်တယ်။ အဲ့ဒီနောက်တော့... ဟိုး တစ်နယ်တစ်ကျေးကို၊ တစ်မြေခြားကို၊ ဟိုး အဝေးကြီးကိုပေါ့။ ၁၀ တန်း အောင်ရင် မြို့ကတက္ကသိုလ်ကို လာတက်နိုင်ရင် နင်နဲ့ပြန်နီးမှာပဲဆိုတဲ့ တိတ်တခိုး မျှော်လင့်ချက်ကလေးဟာ လူမသိသူမသိ ပြာကျသွားရှာတယ်။ အဆုံးတော့ ငါ့မှာ ခဲဆံကျိုးလေးတွေသာ ကျန်ရစ်ခဲ့တာပဲ။

နင့်မှာ ချစ်သူဆီရှိနေပြီဆိုတဲ့ သတင်းကြားတဲ့နေ့ကတော့ ငါ့မှာ ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်ပြီး၊ မျက်ရည်တွေနဲ့ ခဲဆံကျိုးလေးတွေကို ရေတွက်ခဲ့ ဖူးပါရဲ့။ အားလုံးပေါင်း ခုနစ်ဆယ့်ရှစ်ခုတောင်မှပဲ ဖိုးညီရယ်။ ငါဟာ တကယ်ပဲ သိုဝှက်တတ်လွန်းခဲ့ပါတယ်။ အများအမြင်မှာ မာနကြီးလှချည်ရဲ့ ထင်ကောင်း ထင်စရာ ရှိပေမယ့် အမှန်မှာတော့ သဘာဝအတိုင်း စီးဆင်းမယ့်အရာကိုသာ အသာတကြည် အလိုက်တသင့် ခံယူလိုသူပါ။ စိတ်ချင်းမနီးခဲ့လို့ ထွင်းဖောက် မသိခဲ့လေသူကို အရိပ်ပြဖို့ဆိုတာ မလိုအပ်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မသိစိတ်မှာတော့ တိုးကပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ဖူးတယ်။ ဘဝမှာ တစ်ဦးတည်းသော သွေးရင်းဖြစ်တဲ့ မိခင် ကွယ်လွန်ပြီးနောက်မှာ ဘာထွန်းတို့တစ်တွေ တားတဲ့ကြားက ခေါင်းမာစွာ နဲ့ပဲ အိမ်ကိုရောင်းပြီး ရန်ကုန်ပြောင်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ငါ ရန်ကုန်ရောက်ခါမှ နင်ဟာ ဒီထက် ဝေးတဲ့နေရာကို ရွှေ့ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်နေပြီဆိုတာ သိလိုက်ရတာ။ ဒီတစ်ခါတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ငါ လိုက်လို့ မရတော့ဘူးပေါ့။ မကျွမ်းခင်က လွမ်းနှင့်ပါရောလား။

ဘဝမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ရဖို့ တစ်စုံတရာကိုတော့ဖြင့် အရင်းအနှီးပြု ပြီး လုံ့လနဲ့ အားထုတ်ရတာချည်းပဲ။ တမင်မကြိုးစားပါပဲလျက် တနင့်တပိုး ရတတ်တာဆိုလို့ အလွမ်းပဲ ရှိမယ်ထင်ပါရဲ့။ လွမ်းမယ်ဆိုမှဖြင့်ကွယ်...။ နေ့ရင်

m g y . o e . c o m

ချိန်အထိလည်း စောင့်စရာ မလိုပါဘူး။ ချိုးမလည်း ကူစရာ မလိုပါဘူး။ ကြယ်
တာရာကိုလည်း မော့ကြည့်စရာ မလိုပါဘူး။ ရာသီစာလည်း ဖြည့်စွက်စရာ မလို
ပါဘူး။

အလွမ်းဆိုတာ တိုက်ဆိုင်သွားတဲ့ ခဏတာသော စက္ကန့်တိုင်းမှာ
ကျဉ်ရီသွားတတ်တဲ့ အပူအအေးမမျှတဲ့ ခံစားမှုမျိုးပါ။ ခြေထောက်မှာ ရွံ့လေး
ပေသွားတာတောင်မှ အတိတ်ရှိခဲ့ရင် မောသစရာပါ။ ပိုးမျှင်အိမ်ကလေးတွေ
တွေ့ရင်တောင် တွေ့တွေ့စိုက်ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်လာ
စေတဲ့ လှိုက်မောခြင်းမျိုးပါ။ လွမ်းစရာရှိရင် နာစရာနဲ့ဖြေတယ်။ ငါ့မှာတော့
နာစရာကို စဉ်းစားရင် လွမ်းစရာတွေသာ ပိုလာတယ်။ သက်ပြင်းကို ခပ်မျဉ်းမျဉ်း
ချရင်း ငေးကြည့်ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်တွေက များလွန်းလှပါပြီ။ အဆင်ပြေလား၊
နေကောင်းလားဆိုတဲ့ အမေးတွေကို 'ဒီလိုပါပဲ' လို့ မရေမရာ ဖြေရင်း ဆွေးဆွေး
မြည့်မြည့် ပြုံးပြတတ်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ 'ဒီလိုပါပဲ' လို့ အထစ်အငေါ့ အတုန်အယင်
မရှိ ဖြေသားကျနိုင်ဖို့ကိုပဲ ငါ အတော်လေး အားထုတ်ခဲ့ရတာ ဖိုးညီ။

အမွှေးနံ့သာ အထူးတလည် မကြိုက်နှစ်သက်သူ နင်က တစ်နယ်ခြား
ကို သွားမယ့်နေ့ကျတော့ နင့်ကောင်မလေး ပေးထားတဲ့ ရေမွှေးကို ဆွတ်လို့ပေါ့။
ငါ ကျေနပ်ပါတယ်ဟယ်။ ငါ့အတွက် အနည်းဆုံးတော့ ဖြေသိမ့်စရာတစ်ခု နင်
ချန်ထားပေးခဲ့လို့ပေါ့။ ငါ တူရုရာကနေ တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွားတဲ့ နင့်ခြေလှမ်း
တွေကို စိတ်မှတ်နဲ့ ရေတွက်ရင်း သစ်ရွက်ခြောက်တွေ တဖျောဖျောကြွေတတ်တဲ့
နွေဦးပေါက်ကို သတိရမိတယ်။

ကြည့်နေရင်းမှာပဲ တချို့သော ရွက်ဝါတွေဟာ လေနှင်ရာကို အလိုက်
သင့် စီးမျောရင်း မြင်ကွင်းကနေ တဖြည်းဖြည်း ဝေဝါး ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။
ဝေးလွင့်သွားတဲ့ သစ်ရွက်လေးဟာ အစတုန်းကတော့ ဘယ်နေရာညှိပြီး၊ ဘယ်
နေရာရော်နေသလဲ ဆိုတာကိုတောင် သိနိုင်တဲ့ပေါ့ပါးသော အစိုင်အခဲငယ်တစ်ခု၊
နောက်တော့ အဝိုင်းလိုလို၊ ဘဲဥပုံ ရှည်မျောမျော လေးလိုလို ပုံသဏ္ဍာန်တစ်ခု၊
နောက်ထပ် လေတစ်ချက်ဝှေ့လိုက်တော့ ပုံပန်းကိုတောင် အတိအကျ မမြင်နိုင်
တော့တဲ့ အနေအထားကနေ အစက်အပြောက်ကလေးမျှသာ၊ အဲဒီကမှ တစ်ဆင့်
အမှုန်လေးတမျှသာ၊ နောက်တော့သည်အရပ်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဖူးလေဟန်
လက်စတုံး ကိုယ်ယောင်ပျောက်သွားလိုက်တာများ၊ အဆုံးမတော့ ပင်အို၊ ကိုင်း
ခြောက်နဲ့ ရော်ရွက်ဝါဟာ ဘယ်တော့မှ ပြန်လည် မဆုံဆည်းနိုင်တော့ဘူးတဲ့။

ခြေလှမ်းလေးဆယ်ရှစ်လှမ်းမြောက်မှာ နင် ငါမြင်ကွင်းကနေ ပျောက်ကွယ် သွားခဲ့ တယ်။

(၃)

နှစ်တွေ ကြာခဲ့ပြီ ဖိုးညီ။

ဒီကြားထဲမှာ နင့်ကိုလည်း အဆက်အသွယ် မလုပ်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ နင် စာရေးတာ၊ ဖုန်းဆက်တာကိုတောင် မပြန်ကြားခဲ့ဘူး။ နင့်မိသားစုနဲ့ ရွာက အမျိုးတွေဆီကနေလည်း ဝေးရာကို ငါ ပြေးခဲ့တယ်။ ငါ အိပ်မက်ကနေ နိုးထချင် ခဲ့ပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဆူးနဲ့ ကိုယ့်ကြိုး တစ်ဖက်သတ် ငြိနေတဲ့ အဖြစ်မှာ ငါဟာ ဘယ်သင်းကို အရင်ဖြတ်ထုတ်ရမယ်မှန်း ဝေခွဲမရခဲ့ဘူး။ ခါးတဲ့အရသာဟာ လျှာယဉ်သွားရင် ချိုတတ်သလားဟင်။ ချိုတဲ့အရသာအထိ မရောက်သေးပေ မယ့် အလွမ်းက ဆိမ့်တယ်လို့တော့ ခံစားတတ်လာပြီ။

လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ဥဒဟိုဖြတ်သန်းနေတဲ့ ရောင်စုံကားလိုင်းတွေကို ကြည့်ရင်း၊ ဓာတ်တိုင်ပေါ်မှာ နားနေတဲ့ ခိုတွေကို ငေးရင်း၊ မိုးရွာတိုင်း အဆောင် ရှေ့ မြေနီလမ်းသွယ်ပေါ်က ချိုင့်ခွက်လေးထဲ ရေတွေ တပေါက်ပေါက် ကျတာကို ရှုရင်း အလွမ်းဓာတ်က အလစ်အငိုက် ရင်ကို ဝင်ဆောင့်တတ်တယ်။ အဲ့ဒီလို အခါမျိုးတိုင်းမယ် တစ်လောကလုံးမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတော့ သလို အရာအားလုံးကို မေ့မောပြီး ရောက်ရာအရပ်မှာ ငူငူကြီးရပ်၊ ရီရီကလေး ကြည့်၊ ပြီးတော့ မပွင့်တပွင့်အပြုံးလေး နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ တွဲခိုလို့၊ မျက်တောင် ကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ရတဲ့ ခံစားချက်ကို ငါ မက်မောတတ်လာပြီ။

အဖန်ဖန်သေခြင်းဆိုတာ အဖန်ဖန် ရှင်ခြင်းရှိမှသာ ဖြစ်ပေါ်ရတာပါ ဖိုးညီရဲ့။ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ဖွင့်တယ် ဆိုတာကတော့ ခံယူတဲ့သူရဲ့ ရှုထောင့် နဲ့သာ ဆိုင်ပါတယ်။ ငါဟာ သေခြင်းဆိုတာကို မေ့လျော့ထားပြီး အကြိမ်ကြိမ် ကျော့ပြီး ရှင်သန်အောင် အားထုတ်ခဲ့တယ်။ ဘဝလက်တွဲဖော်ရယ်လို့ ပထမဆုံး ရည်စူးထားခဲ့ဖူးသူကို Artisan ရေမွှေး အမြဲမပြတ် လက်ဆောင် ပေးခဲ့ဖူးတယ်။ နင့်ကို လွမ်းတိုင်း ရင်ခွင်တုတ်တစ်ခုကို ငါ ဖန်တီးနေကျပဲ။ စိတ်နှလုံးဟာ ပြေးတုန်းက တော့ သံခြေချင်းခတ်ထားသလို တစ်လံလောက် ရောက်အောင်ကို အတော် ပြေးယူရတယ်။ ဒါပေသိ ဝေးသွားပြီးခါမှ သူ စိတ်အလိုရှိတော့လည်း မူရင်း

အရပ်ကို ပြန်ရောက်လာဖို့ဆိုတာ တစ်စက္ကန့်တောင် မကြာချင်ဘူး။ အလင်း ထက်လည်း မြန်တယ်။ အသံထက်လည်း မြန်တယ်။ တောင်ပံလည်း ခတ်စရာ မလိုဘူး။ အမြီးနဲ့လည်း ပဲ့ထိန်းစရာမလိုဘူး။ ယာဉ်ရထားလည်း မလိုဘူး။ စိတ် နှလုံးကို စိတ်နှလုံးကပဲ ဆောင်ကြဉ်းခဲ့တယ်။

နင်နဲ့ ဝေးခဲ့ရတဲ့ ကာလတစ်လျှောက်လုံး အဲဒီစိတ်နှလုံးကို တောင် ယဉ်စွန်းတန်းနဲ့ မြောက်ယဉ်စွန်းတန်းကြားမှာ မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်း နှင်လွှတ် လိုက်၊ ဆွဲယူလိုက်နဲ့ နေ့ရက်တွေကို မောပန်းစွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတယ်။ အခုဆို ငါဟာ စိတ်ရှိရုံတင် မဟုတ်ဘူး။ ဆန္ဒအလျောက် နင်ရှိရာ အရပ်ကို လာနိုင်တဲ့ အကွာအဝေးကို ရောက်နှင့်နေပြီ။

ဒါပေမဲ့ ငါ နင့်ဆီကို မလာခဲ့ဘူး။ လာဖို့ အား မထုတ်ခဲ့ဘူး။ လာဖို့ ဆန္ဒ မရှိခဲ့ဘူး။ လာလည်း လာလိမ့်မယ် မဟုတ်တော့ဘူး။ ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းဘေးမှာ ထိုင်နေတတ်တဲ့ ကြီးတော်ဥရဲ့ ဇွန်ပန်းရုံနားမှာ ငိုနေတတ်တဲ့ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင် အိမ်ကြီးပေါ်ကနေ ရွာလမ်းပေါ် မျှော်ရည် ကြည့်တတ်တဲ့ ဆယ်ကျော်သက်လေး မဟုတ်တော့ဘူးပဲလေ။ မသိစိတ်နဲ့ နင့်ဆီကို ရွှေ့ခဲ့တယ်ဆိုသော်ငြား လက်တစ်ကမ်း အကွာတိုင်းမှာ ငါ ရပ်ခဲ့ရတာ ချည်းပဲ။ ကိုယ်ငွေ့ကလေး ရသွားရင် အသက် ၅၅သံ မာသွားရင် ခြေသံပြင်းသွားရင်၊ လက်ဆေးနဲ့ ဖွဖွလေးတို့ထိမိလိုက်ရင်ကိုပဲ ကွဲကျသွားတော့မလောက် ထင်ပြီး ငါစိုးရိမ်မိတယ်။ ငါ့ဘာသာ ဆပ်ပြာပူဖောင်း လေးတွေ သူ့သဘောနဲ့သူ ပေါက်ကွဲသွားတာကိုပဲ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြည့်ရင်း နောက်ထပ် ပူဖောင်းလေးတွေကို စိတ်လိုတိုင်း လွှင့်ထုတ်ပါရစေ။

ငါ တစ်ယောက်တည်း ဖြတ်သန်းလာခဲ့တဲ့ ဘဝဟာ နေသားတကျ ရှိခဲ့ပါပြီ။ ပန်းလျှံတာတော့ အမှန်ပဲ ဖိုးညီရဲ့။ ငါနေတဲ့ မြို့မှာ ညနေ နေသာတိုင်း ကောင်းကင်ယံမှာ ဖြတ်သန်းသွားတဲ့ လေယာဉ်ပျံတွေကို မြင်ရလေ့ ရှိတယ်။ လေယာဉ်တွေ များပြားလွန်းလှတယ်။ သွားတာလား၊ ပြန်တာလားတော့ မသိဘူး။ ကျန်ခဲ့တဲ့ မီးခိုးတန်းဟာ တော်တော်နဲ့ မပျောက်ဘူး။ အဲ့လိုအခါမယ်နောက် လေယာဉ်တစ်စီးက လာပြန်ရော။ ဒီလိုနဲ့ ပြာလွင်နေတဲ့ ကောင်ကင်မှာ မီးခိုးတန်း တွေဟာ မျဉ်းဖြတ်တွေလို ဖြစ်လာပြီး တစ်ခါတလေ ပင့်ကူအိမ်လိုလို ပုံပေါ်လာ တတ်တယ်။ နောက်တော့လည်း အဲဒါဟာ ပျောက်သွားတာပါပဲလေ။ လေကြောင့် ဖြစ်စေ၊ နေရောင်မှိန်သွားလို့ ဖြစ်စေ၊ မိုးအုံ့လို့ဖြစ်စေ နောက်ဆုံးတော့ ပျောက် သွားရတာပါပဲ။ ငါ မမြင်ရတော့ဘူးပဲ။ ငါ့အတွက် သူတို့ မတည်တဲ့တော့

ဘူးပဲ။ အဲလိုအခါမျိုးမယ် အူလှိုက်သည်းလှိုက် ဝမ်းနည်းမိတယ်။ တစ်နေ့တော့ အငွေအဖြစ် အဆုံးသတ်ရမယ့် နှောင်ထုံးဖွဲ့မှုတွေဟာ ငါ့နှလုံးကို မြည့်စေတယ်။

တစ်ခါတလေ အလုပ်မှာ သိပ်ပင်ပန်းလာရင်၊ ဒါမှမဟုတ် ဘဝမှာ ကူကယ်ရာမရှိ ထွက်ပေါက်မဲ့တယ်လို့ ခံစားမိရင် ငါဟာ နင်ချန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ရေမွှေး ရနံ့နဲ့ စိတ်ကို ကုရတော့တာပဲ။ စုထားခဲ့၊ အောင်းထားခဲ့ရတဲ့ မျက်ရည်တွေဟာ ယဉ်ပါးနေတဲ့ မွှေးရနံ့ကို ရပြီးတဲ့နောက်မှာ သူတို့ကို ဖွင့်ထုတ်ချလိုက်သလို ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် တိုးလျှိုပေါက် ဒလဟော ကျဆင်းလာပြီ။ ဒီလိုနဲ့ ငါဟာ တစ်ညလုံး ငိုလေမိပြီပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ရက် နံနက် မိုးလင်းလာရင်တော့ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ အင်နဲ့အားနဲ့ ပြည့်မောက် လန်းဆန်းနေနှင့်ပြီ။ ငိုကြွေးခြင်းနဲ့ ခွန်အားကို တည်ဆောက်ယူရတယ်။ ဒီအဖြစ်ကိုတော့ နင်နားလည်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး။

အခု အချိန်မှာ နင် တစ်ယောက်တည်းပဲဆိုတာလည်း ငါ သိတယ်။ နင် ငါ့ကို လိုက်ရှာနေတယ် ဆိုတာလည်း ငါ ကြားတယ်။ ဒါပေမဲ့ နင်ဟာ ငါ့အတွက် မလိုအပ်တော့ဘူး။ တစ်ခါတလေ နင့်ရုပ်ပုံကိုတောင် ငါ ဖမ်းဆုပ်မမိချင်ဘူး။ ဘယ်လိုလေးပါလိမ့်လို့ စဉ်းစားမိရင် အာရုံမှာ ခပ်ရေးရေးမျှသာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ၊ အတိတ်ခြေရာတွေ၊ ခဲဆံကျိုးလေးတွေ ဒါတွေကိုဖြင့် ငါ မခြင်းမချန် မှတ်မိတယ်။ အောက်မေ့တယ်။

နင် ရှိခြင်း၊ မရှိခြင်းဟာ ငါ့အတွက် အရေးမကြီးတော့ဘူး ဖိုးညီ။ ဝေဒနာတွေကို တသသမွှေးယူပြီး စိတ်ဆာလေတိုင်း တစ်ဖဲ့ချင်းဆီ ခြွေယူမယ်လေ။ ပြီးတော့လည်း နောက်တစ်ခါ ပြန်ပျိုးရဦးမှာပေါ့။ နင်ဟာ ငါ့အတွက် ခြပ်ထု တစ်ခု ဆိုတာထက် မပိုတော့ဘူး။

ဖိုးညီရေ... ဒီနေ့ နင့်ကို အထူးလွမ်းပါလှတယ်။

(ရတီ၊ ဧပြီ၊ ၂၀၁၆)

သရက်ပွင့်ချိန်

(၁)

သည်နေ့ ပြာသိုလပြည့်နေ့ ဖြစ်သည်။ မကြာခင် ဆောင်းကုန်ရောမည်။ ရာသီဥတု ဖောက်ပြန်မှုကြောင့်ပေလား မသိ။ အနွေးထည် ခပ်ပါးပါး တစ်ထည်တောင် ဝတ်ထားစရာ မလိုလောက်အောင် အချမ်းပေါ့လွန်းနေသည်။ လွန်ခဲ့သော ဆယ်စုနှစ်များစွာတုန်းက ပြာသို၊ တပို့တွဲ၊ တပေါင်းဆိုလျှင် အအေးဓာတ် မကုန်စင်သေး။ နှင်းမြူခပ်ပါးပါး ကျနေဆဲ အချိန်ဖြစ်၍ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းနေဆဲမို့ အညာစောင်ကို လွမ်းလျက် ရွာလမ်းထိပ်မှာ မီးလှုံထွက်ခဲ့ကြရဖူးသည်ကို အမှတ်ရမိသည်။

သည်တုန်းက သမီးက အတန်းတင်စာမေးပွဲ ဖြေဆိုရမည့် အချိန်နှင့် နီးကပ်နေချိန်မို့ သမီး စာကျက်ပြီးသည့် အချိန်အထိ အဖေက မီးလှုံရင်း စောင့်ခဲ့ရပါသည်။ အခုနေ့ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပြန်တော့လည်း ထိုနှစ်ကာလများသည်

မနေ့တစ်နေ့ကလိုပင်။ သမီးသည် မူလတန်း၊ အလယ်တန်း၊ အထက်တန်း စသည်ဖြင့် သည်လို အဆင့်ဆင့် အောင်မြင်ခဲ့ပြီး တက္ကသိုလ်တက်၊ ဘွဲ့ရပြီးလို့ တစ်နယ်တစ်ကျေးသို့ သွားရောက် အလုပ်လုပ်ပါရစေဟု ခွင့်ပန်လာတော့မှ အဖေသည် သူ ထွေးပွေ့ခဲ့ရသော နီတာရဲ သားတစ်ငယ်လေးသည် တကယ့် အရွယ်ရောက် သမီးပျိုတစ်ဦး ဖြစ်နေပြီမှန်း သတိထားမိတော့သည်။ အဝေးပျံ့ငှက်သည် အသိုက်ကို သူ စွန့်ခွာလာခဲ့ရသည့် နေ့ရက်များကို ရေတွက်မိချင်မှ ရေတွက်မိပါလိမ့်မည်။ သို့သော် အဖေကတော့ မမေ့။ တိတိကျကျဆိုရလျှင် မွေးရပ်မြေကို စွန့်ပြီး ရန်ကုန်သို့ သမီးထွက်သွားခဲ့သည်မှာ ကိုးနှစ်နှင့် သုံးလကို ရက်စွန်းပြီဟု ရေရေရာရာ မှတ်မိနေသည်။

တိမ်သလ္လာကင်းစင်ပြီး ရာသီဥတုကလည်း သာတောင့်သာယာညမို့ သည်ညတော့ ခြံထဲသို့ အဖေ ဆင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ခြံဟုဆိုသော်လည်း ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း မဟုတ်လှ။ ပေလေးဆယ်၊ ပေခြောက်ဆယ် မြေကွက်ပေါ်တွင် သုံးပင်နှစ်ခန်းတွဲ အိမ်ကြီး ဆောက်ပြီး ရှေ့တွင် ပိုနေသော မြေကွက်လပ်လေးသာ ဖြစ်ပါသည်။ ခြံထဲသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း အဖေ သတိပြုလိုက်မိသည်က လေနှင့်အတူ ဝေဝဲပါလာသည့် ယဉ်ယဉ်လေးနှင့် သင်းနေသော အနံ့တစ်မျိုးကို ဖြစ်သည်။ ဘာအနံ့ဟု သိလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အဖေ အားပါးတရ ပြုံးမိသည်။

သရက်တွေ ပွင့်ပြီပဲ။ သည်လိုအခါမျိုးဆိုလျှင် အဖေသည် သမီးကို အနားမှာ ရှိနှင့်စေချင်သည်။ အဆုပ်လိုက်၊ အအုံလိုက် ခဲနေအောင် ပွင့်နေသော သရက်ခိုင်များကို ကြည့်ပြီး သမီးနှင့်အတူ ပီတိခံစားလိုလှ၏။ သမီးငယ်ငယ်ကတော့ သရက်ပွင့်ချိန်ဆိုလျှင် သရက်ပင်ကိုင်းကို လှမ်းကိုင်မိနိုင်ဖို့ အဖေသည် သမီးငယ်ကို ချိပိုးပေးရပါသည်။ ကိုင်းအနိမ့်များတွင် စီရီပွင့်နေသော သရက်ပွင့်များကို သမီးက အနီးကပ် မြင်လိုသတဲ့။ သမီးငယ် တဖြည်းဖြည်းကြီးလာတော့ သူ ချိပိုးစရာ မလိုတော့။ သရက်မပွင့်မီ သရက်ဖူးဘဝကတည်းက အဖူး စထွက်သည်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် အရင်မြင်သော သူက အိမ်တွင် ဦးအောင် သတင်းကြေညာမောင်းခတ်ရသည်။

“အဖေရေ.. သရက်တွေ ဖူးနေပြီ နောက်လဆိုရင် ပွင့်တော့မှာပဲ”

သမီးက ကဆုန်ပေါက်လျက် အိမ်ထဲသို့ ဝမ်းသာအားရ ဒရောသောပါးဝင်လာပြီး ပြောလျှင် အဖေသည်လည်း လုပ်လက်စ အလုပ်ကို ပစ်ချထားခဲ့ကာ သမီးနဲ့အတူ အိမ်ရှေ့ အပင်ကို ထွက်ကြည့်ကြသည်။ ထိုနေ့လိုမျိုးဆိုလျှင် သူတို့ သားအဖ အလိုလိုနေရင်း မြူးနေတော့သည်။

ထိုသို့ အဖူးစထွက်ပြီဆိုသည်နှင့် အဖေနှင့် သမီးမှာ နေ့လည်း နေ့မို့၊ ညလည်း ညမို့ သည်သရက်ပင်ကို ငှက်၊ ယင်၊ ရှဉ့် မနားလေအောင်၊ မစားလေအောင် အရိပ်တကြည့်ကြည့် ရှိရတော့သည်။ သည်သရက်ပင်က နှယ်နှယ်ရရ မျိုးတော့ မဟုတ်။ အသီးမှာ သရက်ဆိုသည့် ဂုဏ်အင်ကို အပြည့်အဝ ပေးနိုင်သည့် စိန်တစ်လုံးမျိုး ဖြစ်သည်။ အပွင့်ဘဝမှာကတည်းက တခြားသရက်မျိုးများ၏ အပွင့်လို အနံ့က စူးရဲခြင်း မရှိ၊ သင်းသင်းလေးနှင့် ယဉ်သည့် အနံ့မျိုး ဖြစ်သည်။ သီးပြန်တော့လည်း အလုံးလှ၏။ အသားထူ၏။ ချိုမြ၏။ အရည်ရွှမ်း၏။ အမျှင်ဟူ၍ မပါ။

သီးကင်းဘဝမှသည် ခူးချိန်ရောက်သည်အထိ အပင်ပေါ်တွင် သူ မင်းမူ နေသည့် ကာလပတ်လုံး လေတိုက်လိုက်တိုင်း ရှစ်ခွင်တိုင်းဝယ် ချိုအိသည့် သူ့ရနံ့က တစ်မူထူးလှသည်။ အဖေတို့ အိမ်တွင် သူသည် တစ်ပင်တည်းသော သရက်ပင်။ ပြီးတော့ ကိုင်းကူး၍ စိုက်သော အပင်မဟုတ်ဘဲ အစေ့ဘဝကပင် ပျိုးယူလာခဲ့ရသော အပင်မို့ ဂရုတစိုက်ပြုစုလျှင် နှစ်ရှည်ခံနိုင်ပါသည်။ ထူးခြားသည်က သည်သရက်ပင်ကို သမီး မူကြီးကျောင်း စတက်သည့် နေ့တွင် အမှတ်တရ အဖြစ် အဖေက စိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း သမီးရော အဖေပါ သည်သရက်ပင်ကို တွယ်တာလှပါသည်။

တကယ်တော့ သည်သရက်ပင်သာ မဟုတ်။ သတ္တလောကနှင့် သဘာဝ အလှအပအပေါ် သမီးက စိတ်ဝင်တစား ရှိတတ်သည်။ ခုံမင်ယစ်မူးတတ်သည်ကို အဖေ သတိထားမိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ 'ကြယ် ကြည့်ချင်တယ် ဖေဖေ။ သမီးကို ပုံပြောပြနေနော်' ဟု ဆိုလာလျှင် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်လည်း အဖေသည် တစ်ဦးတည်းသော ရှုမငြီးသည့် သမီး၏ အလိုလိုက်လျက် ခြံထဲ ဆင်းကြသည်။ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲနေသည့် သမီးကို အသာအယာ ပြုံးကြည့်လျက် သမီး၏ နဖူးစပ်မှ ဆံယဉ်စများကို အသာပွတ်သပ်ကာ ကြယ်ညီလာခံ ခင်းနေကြသော ကြယ်တာရာစုံအကြောင်းကို ပုံပြင်လုပ် ပြောရလေသည်။

သမီး ကြီးလာတော့ ကြယ်ကြည့်ဖို့ရာ အဖေကို တကူးတက မခေါ်တော့။ သူတစ်ယောက်တည်း တိတ်တဆိတ် ကြယ်ကြည့်ပြီး အကြည်ဓာတ် ယူရတာကို ပိုသဘောကျသည် ထင်သည်။ ကြယ်လည်း ကြယ်၊ ပန်းလည်း ပန်းမို့ သမီးသည် အူလိုက်သည်းလိုက် ခံစားတတ်လွန်းသူ ဖြစ်သည်။ သမီး တက္ကသိုလ်တက်တော့

သူ့ကျောင်းစာအုပ် နောက်ကျောပိုင်းတွင် တစ်ပိုင်းတစ်စ ရေးဖွဲ့ထားသော ကဗျာများကို ဖတ်ပြီး အသည်းနုလွန်းသော သမီးအတွက် အဖေ စိုးရိမ်ခဲ့ရသေးသည်။ သည်လို အသည်းနုပြီး မိဘရင်ခွင်အောက်က တစ်ရက်သော်မှ မခွဲဖူးသည့် သမီးသည် ရပ်ဝေးကို သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည့်အခါ ခိုင်မာပြတ်သားလွန်းနေပြန်သည်။ ဘယ်တတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။ သမီးကို ကျောင်းထားစဉ်ကတည်းက သူ့ကို ဝေးဝေးမြင့်မြင့် ပျံလို့ရအောင် အတောင်စတပ် ပေးလိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း အဖေ သတိပြုနှင့်ခဲ့ပါသည်။

“အလုပ်က မပိတ်ဘူး အဖေရယ်၊ ခွင့်ယူလို့ရတယ် ဆိုပေမယ့် ခွင့်အစား သမီးက ဘောနပ်စ်လိုချင်တာကိုး၊ သင်္ကြန်ရုံးပိတ်မှပဲ သမီး ပြန်လာတော့မယ်”

သမီးက ထိုသို့ ဆိုလာလေတိုင်း အဖေသည် ဘာမှ အတွန့်တက်မနေတော့ဘဲ သမီးကို လွမ်းသည့် စိတ်ကိုသာ အခါခါ ချိုးနှိမ်၍ ကြိုးစားမျှီသိပ်ရတော့သည်။ ဒါကြောင့် သရက်ပွင့်ပြီဆိုလျှင် အဖေ ထပ်တိုး ပျော်ရတော့သည်။ သရက်ပွင့်မည့် အချိန်ကို အဖေ မျှော်ရတော့သည်။ သရက်ပွင့်ချိန် ရောက်လာလျှင် သမီး ပြန်လာခါနီးပြီ။ ဘာလိုလိုနှင့် အခုတင်ပဲ သရက်ပွင့်သည့် ရာသီ တစ်ပတ်ပြန်ကျော့ လာချေပြန်ပြီ။

“ပြာသို၊ တပို့တွဲ၊ တပေါင်း၊ အခု ပြာသိုလဆိုတော့ နောက်နှစ်လခွဲ၊ သုံးလဆိုရင်ပဲ တန်ခူးရောက်တော့မယ်”

အဖေသည် လက်ချိုးရေတွက်ရင်း မျက်လုံးတွေ အရောင်လက်လာသည်။

“မမြင့်ရေ... မင်း သမီး ပြန်လာမှာက သင်္ကြန်ကျမှလား၊ ရက်စောပြီး ပြန်လာမှာလား”

အဖေသည် နှစ်စဉ် မေးနေကျ အမေးစကားကိုပဲ မရိုးတမ်း ထပ်မေးပြန်သည်။

“သင်္ကြန်မှပဲ ရုံးပိတ်တာကို... သင်္ကြန်မှပဲ ပြန်လာမှာပေါ့”
အမေကလည်း ဖြေနေကျ စကားကိုပဲ ဖြေသည်။ သို့ပေမဲ့ အဖေ စိတ်ဓာတ်မကျ။ တပြုံးပြုံးနှင့် ပြုံး၍သာ နေတော့သည်။

သည်လိုတော့လည်း အဖေသည် သူ့အမေကို သတိရမိသွားပြန်သည်။

“အမေကလေ... သားပြောတဲ့ အင်္ဂလိပ်တွေကို မသိပါဘူး၊ မမှတ်လည်း မမှတ်တတ်ပါဘူး သားရယ်... ဒါပေမဲ့ ကျွန်းတွေ ပွင့်တဲ့ ရာသီရောက်ရင် ငါ့သား ပြန်လာတော့မှာလို့ အမေ အမြဲမှတ်ထားတယ်”

အခုမှပဲ အဖေသည် မိခင်၏ အလွမ်းစိတ်ကို စာနာနိုင်တော့သည်။ အဖေက ဝန်းသိုဇာတိ၊ ကျောင်းတက်တော့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ။ စက်တင်ဘာ လဆိုလျှင် သူတို့ ဝန်းသိုဝန်းကျင်ရှိ မိုင်းသံတောင်ကြောတစ်လျှောက် ကျွန်းတော ကြီးတွင် ဝါထိန်ဝင်းတောက်နေအောင် ကျွန်းပွင့်များ ပွင့်ကြလေပြီ။ စိမ်းညိုနေ သော ကျွန်းတောများကြားတွင် ရွှေပွင့်လွှာများသဖွယ် ဝင်းခနဲလက်ခနဲ တောက်ပ နေသော ကျွန်းပွင့်များလိုပင် နွေကျောင်းပိတ်ရက်ထက် နှစ်လယ်စာမေးပွဲ အပြီး တခုတ်တရ ပြန်လာတတ်သော သူ့ကို ဆီးကြိုထွေးပွေ့တတ်သည့် အမေ့ အပြုံးများသည်လည်း လင်းလက်လွန်းလှပါတိ။

ကျွန်းပွင့်များသည် အမေ့အတွက် ခွန်အားများ၊ ပီတိများ၊ မျှော်လင့်ချက် များကို ဆောင်ယူပေးလာ တတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်းများ ပွင့်သည့် ရာသီ ရောက်လျှင် အမေသည် သူ့သား ကြိုက်တတ်သော ဆတ်သားခြောက်များ၊ ခရမ်းသီးခြောက်များ စတင် စုဆောင်းယူသည်။ သူ့သားငယ် စက်တော်ခေါ်ရာ ဗိမာန် အခန်းကျဉ်းလေးကို ရှင်းလင်းတော့သည်။ ခန်းဆီးများ အသစ် လဲသည်။ စောင်၊ ခေါင်းအုံးစွပ်ကို ထပ်ခါ လျှော်ဖွပ်သည်။ အမေသည် ထိုထိုသော ဝတ္တရား တို့ကို ဘုရားပေးသည့် ဆုလာဘ်သဖွယ် နှစ်သက်စွာ ခံယူဆောင်ရွက်တတ်ပါ သည်။ အမေ့လိုပင် သူသည်လည်း ယခုအခါ သမီးအတွက် ပြင်ဆင်ရပေတော့မည်။ သမီး... ထို့အပြင် နောက်ထပ် ပွားစီးလာသည့် သူ့မြေးလေးများ။ ဇာတိမြေသို့ အလည်လာခိုက် မိဘအိမ်တွင် သူတို့လေးတွေ ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့အောင် အဖေ စိမ့်ပေးရတော့မည်။

(၂)

ရန်ကုန်လို မြို့တော်ကြီး ဆိုသည်မှာ အဖေတို့ တောရွာလို မဟုတ်။ အစစ အရာရာ တို့ရေရှားရေရှိုပါဘိ။ ကလေးများ ရောက်ခိုက်တွင် အသီးအနှံ လတ်လတ် ဆတ်ဆတ်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက် စိမ်းစိမ်းစိုစို၊ သားငါး ပုစွန် ပေါပေါများများ

အဖေ ကျွေးမွေးလိုလှသည်။ လယ်ကွင်းများကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသည့် စပါးရနံ့သင်းသော လေကို ကလေးများ အားပါးတရ ရှူရှိုက်စေလိုသည်။ နေပူစပ်ခါး ကိုးကျင်း ကိုးကြောင်း လျှောက်၍ လည်ပတ်လို့ အားရပြီးခါမှ အိမ်သို့ ပြန်လာသူတို့ကို သဲစိုတွင် နှစ်ထားသော ပြာသိုအိုးထဲက အေးမြသန့်စင်သည့် ရေကြည်တို့နှင့် အဖေ ဧည့်ခံလိုလှသည်။ သည်လို သဘာဝနှင့် တစ်သားတည်း ကျသည့် နေထိုင်မှုမျိုးကို သူ့သမီး အဘယ်မျှလောက် နှစ်ခြိုက်သည်ကို အဖေ ကောင်းစွာ သိထားပါသည်။ ထို့ကြောင့် သရက်ပွင့်တို့သည် အဖေ့ကို ဧည့်သည် များအတွက် ပြင်ဆင်စရာ ရှိသည်များ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရန်၊ စုဆောင်းရန် တပ်လှန့် သည့် ရှေ့ပြေးနိမိတ် ဖြစ်သည်။ တပ်လှန့်ခံရသည့် နောက်ဆက်တွဲက အဖေမှာ သရက်သီးနှင့် ပတ်သက်လျှင် စိုးရိမ်သောကပိုရခြင်း ဖြစ်သည်။

သရက်ဖူးစတွင် အဖူးငယ်လေးများကို ထိုးဆိတ်စားသောက်ကြသော ငှက်များနှင့် အဖေ ရန်ဖြစ်ရသည်။ သရက်ကင်းဘဝသို့ ရောက်ပြန်တော့လည်း ထိုငှက်များ၏ ရန်က မအေးပြန်သေး။ သရက်သီး အလောတော် အရွယ်ရောက် ပြန်တော့ ရှဉ့်ကိုက်မှာ ကြောက်ရ၊ ဆိတ်ကျောင်းသားများ၏ လောက်လေးခွ ဒဏ်ကို လန့်ရနှင့် အဖေမှာ စိုးထိတ်နေရသည်။ ရာသီဥတု အပြောင်းအလဲကို ကြည့်၍ လည်းကောင်း၊ သူ့လို သရက်ပင် ကိုယ်ပိုင်ရှိသော မိတ်ဆွေများနှင့် စကားစပ်မိရာမှ သူတို့သရက်ပင်များ၏ အရိပ်အခြည်ကို စနည်းနာခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း သည်နှစ် သရက်သီးအထွက်နှုန်း မည်သို့ ရှိနိုင်မည်ကို ခန့်မှန်း တွက်ချက်ရသော အလုပ် အဖေတွင် ပိုလာပြန်သည်။

သရက်သီးကို ရှဉ့်မကိုက်၊ ယင်မနားဘဲ အလုံးလှစေလိုလျှင် ခြင်းစွပ် ငယ်များ အုပ်ရသည် ဆိုကြ၍ အဖေမှာ လုပ်ရပြန်သည်။ အားဆေးကျွေးလျှင် သရက်သီး အထွက်နှုန်း တိုးသည်ဟု ဆိုကြပြန်လျှင်လည်း အဖေမှာ စိုက်ပျိုးရေး ပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်တွင် မေးမြန်း၍ စမ်းလုပ်ကြည့်ရသည်။ သရက်ကိုင်းကို ချိုင်လျှင် အချိုင်မတော်ပါက သရက်မျိုး ကန်းသွားတတ်သည်ဟု ကြားဖူးနားဝ ရှိသဖြင့် သည်သရက်ပင်နှင့် ပတ်သက်လျှင် အဖေမှာ သတိကြီးစွာ ထားရသည်။ ထို့ကြောင့် ပိုးမွေးသလို မွေး၍ ပျိုးယူခဲ့ရသော သရက်ပင်လေးမှ သရက်သီးများ အတွက် အဖေမှာ အာမခံချက် ကောင်းကောင်း ရှိပါသည်။

“သမီးတို့ ရန်ကုန်မှာ စိန်တစ်လုံးဆိုရင် ဘယ်လောက် ပေးရလဲ။ ငါးရာလား၊ တစ်ထောင်လား သူတို့တွေ ဘယ်လောက်ချိုချို အဖေ့ သရက်သီးလောက် ကောင်းမယ် မထင်ပါဘူး အဖေက ပိုးသတ်ဆေး မဖျန်းဘူး၊ အသီးမှည့်စေတဲ့ ဆေးတွေ မအုပ်ဘူး ဒါ့အပြင် ငါ့သမီးအတွက် အဖေ ရည်မှန်းပြီး မေတ္တာနဲ့ စောင့်ရှောက်ခဲ့ရတဲ့ အပင်မို့ ဥပါဒ်ကင်းတယ် သမီးရေ... အသီး ချိုပုံမွှေးပုံက တခြား သရက်သီးထက် အပုံကြီး ကွာပါတယ်”

တန်ခူးနှောင်းပိုင်းတွင် အသီးဆွတ်ပြီး၍ ရန်ကုန်သို့ ကားဂိတ်က တင်ပို့ပြီးလေတိုင်း သမီးနှင့် ဖုန်းပြောကြလျှင် အဖေသည် သည်စကားကို ဂုဏ်ယူစွာဖြင့် ဆိုတတ်ပါသည်။ ‘အဖေကတော့လေ... ကိုယ့်ငါးချဉ်ကိုယ်ချဉ် တယ်ဆိုသလို ကိုယ့်သရက်သီး ကိုယ်ချိုနေပြန်ပါပြီ’ ဟု သမီးကတောင် သတိ ပေးယူရသည်။ သို့ပေမဲ့ ပြောလို့ ပြောတာမဟုတ်။ အဖေ့သရက်သီးကလည်း ညွှန်းရလောက်အောင်ပင် ထူးခြားကောင်းမွန်လှ၏။ တစ်ပင်တည်းရှိသော သရက် ပင်ဟု ဆိုလင့်ကစား နှစ်စဉ် အလုံးတစ်ရာကျော် သီးတတ်သည်။ တမြန်နှစ်က အလုံး ၇၀ လောက်သာ သီးတော့ သူ့အပင် သေတော့မည်ထင်ပြီး အဖေမှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်ရသေးသည်။ နောက်နှစ်တွင် အသီးအထွက်နှုန်း ပုံမှန် အနေအထားပြန်ရောက်တော့မှ စိတ်သက်သာရာ ရတော့သည်။

အသီးဘယ်လောက်ရှိပါစေ အဖေသည် သမီးထံသို့ သုံးပုံနှစ်ပုံလောက် ပို့ပေးတတ်ပြီး ကျန်သရက်သီးများကို ဘုရားဆွမ်းတော်တင်ရန်နှင့် သူတို့ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီး နှစ်ဦးစာအတွက် စားရန် ချန်ထားတတ်ပါသည်။ သရက်သီး ကြိုက်ပုံက သူနှင့် သမီး တူလှသည်။ သရက်သီးသည့် ရာသီဆိုလျှင် တခြား ဟင်းရုံ အသားဟင်း မလိုအပ်။ သရက်သီးနှင့်သာ ထမင်းစား မြိန်လှသည်။

‘သရက်သီးက အသီးတင် အရသာရှိတာ မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့။ ကျန်းမာရေး အတွက်လည်း ကောင်းတယ်။ အာဟာရဓာတ်ပါတယ်။ ဝမ်းအေးတယ်။ ရင်ချောင် တယ်’ ဟု အဖေက အမြဲဆိုတတ်သည်။ ကိုယ်တိုင်ကလည်း သရက်သီးကို နုံမင်လှသည်က တစ်ကြောင်း၊ အဖေကလည်း သူ့သရက်ပင်ကို တန်ဖိုးထားလွန်း သည်က တစ်ကြောင်း ရန်ကုန်သို့ သရက်သီးများ ရောက်လာလျှင် သမီးသည် အဖေ့ သရက်သီးကို အစဉ်အလာမပြတ် ဘယ်လိုကောင်းကြောင်း ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်ပေး ရသည်။ ပိုပိုသာသာဆိုသည့် စကားများ ဖြစ်လင့်ကစား သည်ဟာကိုပင် အဖေမှာ

mgyoe.com

ကျေနပ် လို့မဆုံးတော့။ တကယ်တော့ သရက်ပင်သည် သရက်ပင် သက်သက်သာ မဟုတ်။ သမီးနှင့် အဖေတို့အကြား နှောင်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဆယ်စုနှစ် နှစ်ခုကျော် စာ လေဒဏ်၊ မိုးဒဏ် ကြံ့ကြံ့ခံခဲ့သော ထိုသရက်ပင်သည် သူတို့မိသားစုဘဝ ဖြတ်သန်းမှု၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းဟုဆိုလျှင်လည်း မမှားပေ။

(၃)

သို့သော် သည်နှစ်တော့ သည်သရက်ပင် ထင်တိုင်း မပေါက်နိုင်တော့။ ပြာသို လအတွင်း လှိုင်လှိုင်ပွင့်ခဲ့သော သရက်ပွင့်များသည် လေပြင်းကြောင့်တစ်ဖုံ၊ ပိုးကိုက်၍ တစ်မျိုး၊ ငှက်ခြေသဖြင့် တစ်နည်း ကြွေကျခဲ့ရသည်။ သည်တော့ သရက်ပွင့်မှ သရက်ကင်းဘဝသို့ ရှောရှောရှူရှူရောက်လာသော သီးကင်းများ အနည်းငယ်သာ ရှိသည်။ သီးကင်းဘဝတွင် အကြွေစောသည်များ ရှိပြန်တော့ အလုံးငါးဆယ်လောက်တောင် ကျန်ပါမလားဟု စိုးရိမ်ရပြန်သည်။

မျှော်မှန်းသည့်အတိုင်း သရက်သီး မသီးနိုင်ခဲ့သလို သည်နှစ်တွင် သမီး သည်လည်း အဖေ မျှော်လင့်သလို ပြန်မလာနိုင်ခဲ့ချေ။ နှစ်ကူးတော့ ပြန်လာမြဲ အတိုင်း လာလေမလားဟု သမီးကို အဖေ မျှော်လင့်ခဲ့သေးသည်။ ‘သိပ်မအားလှ ဘူး အဖေရယ်’ ဟူသော တုံ့ပြန်စကားမှအပ ဘာမျှ သိခွင့်မရခဲ့ပေ။ သို့သော် သူ သမီး၏ စကားလုံးအလုံးတိုင်းနှင့် အသံအဖြတ်အတောက်၊ သက်ပြင်း အရှိုက်အချ တို့ကို ဂရုတစိုက် နားထောင်တတ်သော အဖေသည် သမီး၏ ရင်တွင်းအပူများကို အလုံးစုံ မသိသော်ငြား ကူးစက်ခံစားမိပါသည်။

သမီး မလာနိုင်သော်လည်း ဝတ္တရားမပျက် သမီးအတွက် သရက်သီး များကိုမူ ပို့ပေးရချေဦးတော့မည်။ ညနေခင်းက သရက်သီးများ အားလုံးကို အပင်ပေါ်ကနေ ဆွတ်ယူလိုက်တော့ အဖေ အားလျော့စွာ တွက်ထားခဲ့သည့် အတိုင်း စုစုပေါင်း ငါးဆယ့်လေးလုံးသာ ရသည်။ မနက်ဖြန်မနက် ကားနှင့် သမီး ထံသို့ ပို့ရန်အတွက် လှပေကောင်းပေဆိုသော အလုံးလေးဆယ်ကို သီးသန့် ရွေးထုတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

သည်လိုအချိန်မှ သမီးထံက စာကို လူကြုံထံမှတစ်ဆင့် လက်ခံရရှိ သည်။ ဖုန်းနဲ့ အမြဲဆက်သွယ်နေတတ်သော သမီးသည် သည်လို စာတစ်တန်

ပေတစ်ဖွဲ့ ရေးလာသည်ကို ထောက်ချင့်၍ အဖေမှာ စိတ်ထင်ရသည်။ စာအိတ်ကို လက်ဖြင့် ဆကြည့်တော့ ထူထူထဲထဲ ရှိသည်။ အဖေမှာ အသက်ရှူသံပင် မမှန်ချင်တော့။ စာကို ဖွင့်၍ ဖတ်တော့ စာ၏ နိဒါန်းပိုင်းသည် အဖေတို့၊ အမေတို့ အဆင်ပြေသလား၊ နေကောင်းလား၊ သမီးတို့ မိသားစုလည်း ကျန်းမာကြပါတယ် စသည်ဖြင့် ရေးရိုးရေးစဉ်အတိုင်းမို့ ထူးခြားမှု မရှိ။ သည့်နောက်တွင်တော့ သမီး၏ စကားလုံးများသည် လှိုင်းတံပိုးများသဖွယ် နိမ့်ချည် မြင့်ချည် လူးခပ်နေသည်။ စာလုံးများအစား သူ့သမီးက သူ့အနားဝယ် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ ပြောပြနေသည့်အလား သမီး၏ ညှိုးငယ်သော အသွင်နှင့် အသံများကိုသာ ကြားယောင်လာပါ တော့သည်။

“အဖေ... လူ့လောက ရလာတာဟာ ကျွဲလို၊ နွားလိုရုန်းပြီး အချိန်တန်ရင် သေရတာကလွဲလို့ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူး၊ ဒီရက်ပိုင်းမှာ လူဖြစ်ကျိုးနပ်တယ် ဆိုတဲ့ စကားကို သမီးစဉ်းစားမိတိုင်း သိပ်ဝမ်းနည်းတာပဲ၊ အဖေတို့အမေတို့က သမ္မာအာဇီဝနဲ့ ရှာဖွေပြီး ခြစ်ခြစ်ခြုတ်ခြုတ်စုပြီး သမီးကို ပညာသင်ကြားပေးခဲ့ပေမယ့် အဲ့ဒီပညာနဲ့ သမီး လူတန်းစေ့အောင် မနေနိုင်တာကို တွေးလိုက်တိုင်း သိပ်ရှက်တာပဲ၊ ရတဲ့ ဘွဲ့လေးနဲ့ စာရေးစာချီ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းလုပ်ပြီး လခလေးတစ်လ တစ်သိန်းခွဲစွန်းစွန်းလောက်သာရတာ... ဝမ်းဝဖို့ မပြောနဲ့ အဖေရယ်၊ မသေရုံတစ်မည် ထမင်းနပ်မှန်ဖို့ မနည်းကို ရုန်းကန်နေရတာပါ”

အဖေ အသည်းနှလုံးသည် ကျဉ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဟုတ်တာပေါ့။ သူတို့တောင် ပင်စင်လစာလေး၊ ငွေတိုးပေးလေးနှင့်ပေမယ့် တောနေတောထိုင်မို့လို့သာ စရိတ်စက မကြီးမားခြင်းကြောင့် လောက်ငရဲရှိသည်။ သမီးတို့လို မြို့ကြီးပြကြီး နေသူများအဖို့တော့ ခက်ခဲပေတော့မပေါ့။

“အဖေ့သမက်နဲ့ သမီး နှစ်ယောက်ပေါင်းမှ ရတဲ့လစာက သုံးသိန်းကျော်လောက်၊ ခုနစ်ထပ်တိုက်ရဲ့ အခန်းကျဉ်းလေး တစ်ခန်း ငှားခကိုက တစ်လ တစ်သိန်းနီးပါး ဖြစ်နေတာ၊ ကိုယ်ပိုင်အခန်း ဝယ်နိုင်ဖို့ဆိုတာ ဝေးလို့ အဖေရယ်၊ ခြောက်လ တစ်ခါ အခန်းငှားသက်တမ်းပြည့်ရင် အသိုက်ပျောက်ငှက်တွေလိုပဲ ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ် လွင့်ရမှန်း မသိဘူး၊ အဖေ သတိထားမိမှာပေါ့၊ သမီးလေ အဖေတို့ကို တစ်လတစ်ကြိမ် လှမ်းကန်တော့ဖို့ နေနေသာသာ အဖေတို့ဆီကို တစ်နှစ်တစ်ခေါက် ပြန်လာရင်တောင် သမီး ဘယ်မှာ ကန်တော့နိုင်လို့လဲ၊ အဖေက

မသိချင်ယောင်ဆောင်နေပေမယ့် သမီး စိတ်မလုံပါဘူး အဖေရယ်၊ သမီး သားလေး နှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း ပိုးဟပ်ဖြူလေးတွေလိုပဲ၊ သူတို့အတွက် ကဗျာတေးတွေ သမီး မသိကြွေးပြန်ဘူး၊ ကစားဖို့ အိမ်ရှေ့တလင်းကိုလည်း မဖန်တီးပေးနိုင်ဘူး၊ အာဟာရ တင်းပြည့်နေအောင်လည်း သမီးမကျွေးနိုင်ဘူး အဖေရယ်၊ သမီးဟာ ကြွေးဟောင်းကိုလည်း မကျေ၊ ကြွေးသစ်ကိုလည်း မချနိုင်သူ ဖြစ်နေပါပြီ၊ ည လူခြေတိတ်ချိန်ဆိုရင် ဘာအပူအပင်မှမရှိဘဲ အိပ်နေတဲ့ ကလေး တွေ မျက်နှာကို ကြည့်တိုင်း သမီး အော်ဟစ်ပြီး ငိုပစ်လိုက်ချင်တယ်၊ ဒီလကုန်ရင် အခန်းလခက ဈေးတက်ပြန်ပြီ၊ တစ်သိန်းနှစ်သောင်းတဲ့၊ ဒါ နေဖို့သက်သက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ စားသောက်ရတာ၊ သွားလာရတာတွေမှာ ကျပ်တည်း တာတွေကိုများ ထည့်ပြောမယ်ဆိုရင် သမီး ရင်ထဲမှာ တစ်ဆိုနေတာပဲ၊ သမီးလေ... အဲ့ဒီလိုအခါမျိုးဆိုရင် အဖေ့ကို တအားဖက်ထားပြီး အရမ်းငိုပစ်လိုက်ချင်တဲ့ စိတ်မျိုး ဖြစ်မိတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ကျော်ကတည်းက အဖေ့ဆီ ပြန်လာတိုင်း သမီးမှာ ရင်ဖွင့် ငိုချလိုက်ချင်တဲ့ စိတ်တွေက ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တောင်မင်းကို မြောက်မင်း မကယ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမှာ သမီး အံ့ကြိတ်ထားရမယ် မလား၊ အခုတော့ သမီး မခံစားနိုင်တော့ဘူး အဖေရယ်၊ သမီး ငိုပါရစေတော့”

သမီးသည် စာရေးနေရင်း မျက်ရည်ကျနေခဲ့သည်ထင်။ စာရွက်ပေါ် တွင် မင်များ ပြန့်နေသည်။ အဖေ၏ နှုတ်ခမ်းများ တုန်ယင်လာသည်။ မျက်နှာ အိုကျသွားသည်။ ‘ဪ... သမီးလေး... တစ်သက်လုံး ကလေးတစ်ယောက်လို မိဘရင်ငွေအောက်မှာ သောကကင်းကင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ ကလေး၊ ခံစားလွယ်တတ်တဲ့ ငှါသမီးလေးကျမှ ဆင်းရဲဒုက္ခကြီးလိုက်တာ’ ဟု ကရုဏာသက်မိသည်။

“သမီးရဲ့ စိတ်တွေဟာ တစ်နေ့တစ်ခြား ခက်ထန်လာတယ် အဖေရယ်။ ဘာသာရေး အဆုံးအမနဲ့ အမြဲနေလာတဲ့ သမီးဟာ ခုဆိုရင် ခြွေတာချင်ဇောနဲ့ ဘုရားပန်းတင်ဖို့တောင် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတတ်ပြီ၊ ပညာရဲ့ တန်ဖိုးတို့၊ လူသားဂုဏ်ရည်တို့ ကံ ကံ၏ အကျိုးတို့ အဖေ ဆိုဆုံးမခဲ့တာတွေဟာ တစ်ခါတစ်ရံ မှာ သမီးအတွက် ဟာသတွေ ဖြစ်နေပြီလေ၊ သမီး ဘာကိုမှ မယုံကြည်တော့ဘူး၊ တစ်ခါတစ်လေ စိတ်သက်သာရာရမလားလို့ ညကျရင် တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်တက်ပြီး ကြယ်တွေ ကြည့်ဖို့အဖီး ကြီးစားပါသေးတယ် အဖေရယ်၊ ကြယ်တွေကို ကြည့်တော့ ကြည့်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို သမီး မမြင်ရတော့ဘူး၊ ‘မနက်ဖြန်ကျရင်’ ဆိုတဲ့

mg...e.com

အတွေးတွေ ဝင်လာတာနဲ့ သမီးမှာ ယောက်ယက်ခတ်ပြီး သောကပွေရတော့ တာပဲ။ အဲဒါနဲ့ပဲ သမီး မြင်ကွင်းထဲမှာ ကြယ်တွေ ပျောက်ကုန်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် သမီး မျက်လုံးမှာ ကြယ်တွေ ကန်းကုန်ပြီထင်ပါရဲ့ အဖေရယ်။ သမီးတို့တွေဟာ ဘာအတွက် လူဖြစ်လာကြတာလဲ အဖေရယ်.. ဘာအတွက် လူဖြစ်လာကြ ရတာလဲ”

အဖေသည် စာကို ဆက်ဖတ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့။ တုန်ချည့်စွာနှင့် စာကို ခေါက်လျက် စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။ သက်ပြင်းပူများ မှုတ်ထုတ်ကာ အိမ်ထဲတွင် လူးလာခေါက်တုံ့ပြန် လျှောက်လျက် သမီးကို ထောက်ပံ့နိုင်မည့် နည်းလမ်းကို ကြံဆတော့သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူ့သမီးလေးရှိရာသို့ အခုချက်ချင်း အပြေးလိုက်သွားပြီး နှစ်သိမ့်လိုက်ချင်သည်။ သို့ပေမဲ့ ဒါကလည်း လက်တွေ့ မကျသေး။ နှစ်သိမ့်လိုက်လို့လည်း သမီး၏ ဝေဒနာသည် လျော့ပါးသွားဖွယ် မရှိ။ သည်အိမ်နဲ့ခြံဝိုင်းကို ရောင်းလိုက်ရမလား၊ သို့မဟုတ် သမီးတို့ကို ရွာသို့ ပြန်ခေါ် ရမလား။ အဖေ အကြံအိုက်လျက် ရှိသည်။ ချွေးစေးများပြန်ပြီး မောဟိုက်နေသော အဖေ့ကို အမေက ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။ တစ်အောင့် နေတော့ အဖေသည် အမေ့ဘက်သို့ လှည့်ကာ တုန်ယင်စွာ ပြောလိုက်သည်။

“မမြင့်ရေ... မနက်ဖြန်ကျရင် ဘုရားဆွမ်းတော်တင်ဖို့ သရက်သီး သုံးလုံးလောက် ချန်တာကလွဲလို့ ကျန်တာတွေ အကုန်လုံး သမီးတို့ဆီ ပို့လိုက် ပါကွယ်”

ကြယ်ကိုတောင် မြင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့သော သူ့သမီးလေးသည် အဖေ၏ မေတ္တာဓာတ်ဖြင့် လွမ်းခြုံထားသော သရက်သီး၏ အရသာကိုတော့ ခံစားနိုင်စွမ်း ရှိပါစေဟု အဖေ မျှော်လင့်မိသည်။ အဖေထံတွင် သမီးအတွက် ဆန္ဒ၊ ဆုတောင်း၊ မေတ္တာနှင့် သရက်သီးသာလျှင် ပေးရန် စွမ်းသာပါသည်။

ကလျာ၊ မတ်လ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

အညတရ မမထွေး

ကျွန်မမှာ မမထွေးအကြောင်းကို စဉ်းစားမိလျှင် မသိမသာ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ လေးနက်သော ဟန်ပန်မျိုးလည်း ဖြစ်သွားရတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မူသက်ပြင်းဖြည်းညင်းစွာ ချမိသလို ခပ်တွေတွေ ဖြစ်သွားရသော အခိုက်အတန့်များလည်း ရှိတတ်ပါသည်။ ပြတင်းတံခါးမှ လိုက်ကာ ခန်းဆီးအစများကို ဘေးဖယ် တွန်းလျက် ဝန်းကျင်ရှိ လေနှုအေး၏ အရသာကို တစ်မိမိခံစားရင်း မမထွေးကို တမ်းတမိသည့် အခါမျိုးတွင်မူ လေဟာနယ်ထဲတွင် လွင့်မျောသွားသည့်အလား နှလုံးဝိညာဉ်လေး ပေါ့ပါးလွတ်လပ်သွားသယောင် အကြည်ဓာတ်ကို ဖမ်းယူခံစားမိသည်။ တကယ်တော့ မမထွေးကို ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားမိသည်မှာ သူ လူဝင်စား ဖြစ်သည်ဆိုသော အချက်နှင့်လည်း သက်ဆိုင်ပါသည်။

မမထွေးဟာ တစ်မိတည်း၏ ဝမ်းတွင် သုံးဘဝဆက်တိုက် သန္ဓေတည်ကာ လူ့ဘဝကို အလည်လာခဲ့သူ တဲ့။ ထိုယုံတမ်းစကားသည် မမထွေး အပေါ် ကျွန်မအာရုံပိုမို တိမ်းညွတ်ရန် အကြောင်းရင်းခံ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မ

ကလေးဘဝတွင် မမထွေးအကြောင်းသည် အိပ်ရာဝင်ပုံပြင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဘာကြောင့်ရယ်တော့ မသိ။ မမထွေးနှင့် ဆုံလေတိုင်း အလွမ်းမိုးခံထားရသလို ခံစားမိသည်။ မမထွေးနှင့် စကားလက်ဆုံကျဖို့မပြောနှင့်၊ သူ့မျက်နှာကို မော်ကြည့်ရန်ပင် ကျွန်မမှာ မဝံ့မရဲ။ သူ့မျက်စိရှေ့အောက်ကနေ ဖြတ်လျှောက်ရမည် ဆိုလျှင် လူက အလိုလိုနေရင်း ရှိန်နေသည်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ သဘောဖြင့် မမထွေးကို ကျွန်မ ငေးကြည့်နေမိတတ်သည်။ ထိုအခိုက် မမထွေးက ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးဝင့်ကြည့်လိုက်လျှင်မူ ကျွန်မမှာ ကပျာကယာ မျက်လွှာချကာ သူ့ခိုး လူမိသလို အရှက်ကြီးရှက်မိကာ သူနှင့်ဝေးရာကိုသာ ထွက်ပြေးလိုလှသည်။ သို့ပေမဲ့ ကွယ်ရာမှာတော့ စကားကြုံလေတိုင်း မေမေ့ကို မမထွေးအကြောင်း ပြောပြဖို့ရာ အကြိမ်ကြိမ် ပူဆာမိသည်။

မမထွေးသည် ဘာဘလှနှင့် မေမေရီတို့၏ သမီးအငယ်ဆုံး ဖြစ်သည်။ သမီးမိန်းကလေးချည်း သုံးယောက်ရှိနှင့်ပြီးရာ နို့ညှာနှင့် ငါးနှစ်ခြားကာ မွေးမည့် ကလေးကို ဘာဘလှတို့က ယောက်ျားလေးဖြစ်ရန် မျှော်မှန်းခဲ့ကြသည်။ သို့သော် သမီးလေး ဆိုတော့လည်း အချစ်ပိုရသည်ပဲ။ ဖြစ်ချင်တော့ ကလေးခမျာ အဖျားကြီးကာ သုံးလသာ အသက်ရှင်ခွင့် ရခဲ့သည်။ ကလေးငယ်ကို သုသာန်တွင် သဂြိုဟ်ပြီး ပြန်လာတော့ မေမေရီဟာ တစ်ပတ်ခြားတစ်ခါလောက် တစ်လခန့် အိပ်မက်မက်သတဲ့။

သူ့အိပ်မက်တွင် ဂါဝန်ဖြူဝတ်ထားသည့် သမီးငယ်လေးခမျာ အိမ်တံခါး ကို နာနာခေါက်ကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခွင့်တောင်းသည်။ မိုးကလည်း ခပ်သည်းသည်း ရွာနေသဖြင့် နောက်ဆုံး မေမေရီက တံခါးဖွင့်ပေးခဲ့ရသည်တဲ့။ ဒါကတော့ လူဝင်စား ဇာတ်လမ်းတော်တော်များများတွင် ကြားရလေ့ရှိသော ဇာတ်အဖွင့်မျိုး ဖြစ်နေသဖြင့် ထူးဆန်းလှသည် မထင်မိ။ သည်လိုနှင့် မေမေရီမှာ နောက်တစ်ကြိမ် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ပြီး မွေးရပြန်တော့လည်း သမီးလေးပဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သည် ကလေးကတော့ လူလောကတွင် နှစ်ခါလည်လောက် နေခွင့်ရခဲ့သည်။ အခါလည်၍ ခြေမခိုင်သေးသော်လည်း တတောက်တောက်နှင့် ပြေးတတ်သော အရွယ်တွင် ထိုသမီးငယ်သည် ဆန်အိတ်ပိ၍ သေရပြန်သည်။ မေမေရီတို့၏ မိတ်ဆွေ ဆန်ကုန်သည်တစ်ဦးက ဂိုထောင်အခက်အခဲဖြစ်နေခိုက် မေမေရီတို့ထံတွင် ဆန်အိတ်များလာထားစဉ် ကလေးခမျာ ကံဆိုးခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး

အကြိမ် နှင်းထွေးသီအဖြစ် လူ့လောကကို ပြန်လည် ရောက်ရှိချိန်ကတော့ ကာလအနည်းငယ် ခြားပါသည်။ ဒုတိယအကြိမ် ကလေးငယ် ဆုံးပါးပြီး သုံးနှစ် နေမှ မမထွေးကို မွေးဖွားခဲ့သည်။ မေမေရီအတွက်မူ အမျိုးသမီးတစ်ဦးအတွက် ကလေးယူရန်ပင် မသင့်တော့သော အချိန်ဖြစ်သည်။ သည်အချိန် တွင် နို့ညှာ သမီးငယ်နှင့် မမထွေးမှာ ဆယ်နှစ်ခန့်ကွာလှသည်ဖြစ်၍ အစ်မတွေကလည်း တုန်နေအောင် ချစ်ကြသည်။

ချစ်မည်ဆိုလည်း ချစ်စရာပင်။ မမထွေးသည် ငယ်ကတည်းက အလွန် အေးသည်တဲ့။ တခြား ကလေးတွေလို ဂျီကျတတ်တာမျိုးလည်း မရှိ၊ ဘာဘလှက ရုံးသွား၊ မေမေရီနှင့် ကျန်အစ်မတွေက ကျောင်းသွားသည့် အချိန်တွင် အစ်မ အကြီးဆုံး၏ လက်ပေါ်တွင် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နေသူ၊ နို့ဆာလျှင်တောင် မငိုဘဲ အိပ်တတ်သူ၊ ထို့ကြောင့် ဘာဘလှတို့က ဘုရားပေးသောလက်ဆောင်ဟု မမထွေး ကို တင်စားကြသည်။ ဘာဘလှနှင့် မေမေရီတို့သည် အင်မတန် ရှေးရိုးဆန်ကာ အရှက်အကြောက်ကြီးသော သူများဖြစ်သည်။ စကားပင်ကျယ်ကျယ် မပြောကြ သလို ထွေလီကာလီ စကားတန်ဆာဆင် ပြောတတ်သူများလည်း မဟုတ်ကြ ပါ။ မိမိ၏ အမျက်ဒေါသကိုလည်းကောင်း၊ အလိုဆန္ဒကိုလည်းကောင်း လူသိ ရှင်ကြား ထုတ်ပြရမှာကို ရှက်ရွံ့သူများ ဖြစ်ကြသည်။

တစ်နေ့တော့ ဘာကို အလိုမကျ သည် မသိ၊ မမထွေးကို တစ်ချက် ရိုက်မိလိုက်သတဲ့။ သည်တော့မှ စကားလည်းနည်းသော ကလေးငယ်က ရိုက်ကြီး တင်ငိုကာ 'မေမေ့ကို ချစ်လွန်း လို့ သမီးက မေမေ့ဆီ သုံးခါတောင် ပြန်လာတာ' ဟု ပြောတော့သည်။ သည်တုန်းက မမထွေးသည် လေးနှစ်လောက်ရှိပြီဟု မေမေ က ပြောပါသည်။ ယခင် ကလေးငယ်နှစ်ယောက် ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်ကို မိဘများ ကိုယ်တိုင်က မေ့လျော့ထားပြီး စကားပင် မစခဲ့ထားခဲ့ရာ သမီးငယ်က သူ့ဘာသာ ထိုသို့ပြောလာသဖြင့် မမထွေးကို လူဝင်စားဖြစ်သည်ဟု ရပ်ကွက်ထဲတွင် ချက်ချင်း သတင်းပျံတော့သည်။

သာမန်အားဖြင့် ကြည့်လျှင်မူ မမထွေး လူဝင်စား ဖြစ်သည်၊ မဖြစ် သည်မှာ မေမေရီတို့၏ ပယောဂမကင်း၊ သို့မဟုတ် သမီးအငယ်ဆုံးမို့ အချစ်ဆုံး ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ထိုသို့သတင်းစကား လွင့်ခြင်းလားဟု ထင်စရာရှိပါသည်။ အမှန်တော့ ထိုသို့မဟုတ်ရပြန်။ မမထွေးက အမေရိုက်သည့် တစ်ခဏ

ပြောလိုက် စကားအဖြစ်သာ သူ့မိသားစုက အမှတ်တရ ရှိသည်။ ကျန်တာက ပတ်ဝန်းကျင်၏ ချဲ့ကားစကား။

ထိုစကားကြောင့်ပင် အတော်များများက နှင်းထွေးသီကို လူဝင်စားဖြစ် သည်ဟု အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ထိုမျှမက သိုက်က လာသူဟုပင် ပြောကြ သည်။ သိုက်ကလည်း စစ်ကိုင်းတောင် စနေထောင့်တွင်ရှိသော သိုက်တဲ့၊ သိုက် မောင်နှမတွင်လည်း အထွေးဆုံး နှမလေး ဖြစ်ပြန်သတဲ့။ ဒုတိယအကြိမ် လူပြည် သို့ ပြန်လာပြီး ဆန်အိတ်ပိ၍ သေသွားပြီးနောက် တတိယအကြိမ် ပြန်လည် မဝင်စားမီ မမထွေးဟာ သိုက်နန်းမှာပဲ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပြန်နေခဲ့သတဲ့။ မေမေရီ တို့ အဘိုး၊ အဘွားများ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးတွင် စေတီငယ်တစ်ဆူ တည်ထားခဲ့ရာ သည်ကျေးဇူးကို ပြန်လည်ဆပ်ရန်နှင့် သာသနာပြုရန်တို့အတွက် သိုက်နန်းချုပ်က မမထွေးကို လူပြည်သို့ စေလွှတ်သတဲ့။ မမထွေးက ဦးယိုပြီး ထွက်ကျလာသည့် စကားတစ်ခွန်းကို အကြောင်းပြု၍ တစ်ပတ်အတွင်း သူ့ အတိတ်ဘဝကို ဇာတ်အိမ် ခိုင်ခိုင်မာမာဖြင့် ဇာတ်ညွှန်း ရေးသားကြလေသည်။ ထိုသို့ဖြင့် ကာလရှည်ကြာ လာသောအခါ မမထွေး၏ သိုက်နန်းက လူဝင်စား ဇာတ်လမ်းသည် အခိုင်အမာ ဖြစ်လာတော့သည်။

“မေမေရီ.. မမထွေးက လူဝင်စားတဲ့ ဆို” ဟု မေးလျှင်တော့ မေမေရီ သည် “မသိပါဘူးကွယ်၊ ပြောနေကြတာပဲ” ဆိုသော စကားမျိုးကိုသာ စိတ်ရှုပ်ထွေး ဟန်နှင့် ပြန်ကြားတတ်လေ့ ရှိသည်။ သည်တော့လည်း အားနာစရာ ကောင်းလှ သဖြင့် အထွေးအထူး ဆက်ပြီး မစပ်စုမိတော့၊ သို့သော် ကျွန်မတို့ ဈေးဆိုင်သို့ မမထွေးတို့သားအမိတစ်တွေ ဈေးလာဝယ်လျှင်တော့ ကျွန်မသည် ချောင်ကွယ်ရာ ကနေပြီး မမထွေးကို မသိမသာ ချောင်းကြည့်မိတတ်သည်။ ကျွန်မ စတုတ္ထတန်း စတက်သည့် နှစ်တွင် မမထွေး၏ အစ်မများက ကျောင်းဆရာမများပင်မို့ သူတို့ အိမ်မှာပဲ ကျူရှင်တက်ရပါသည်။ ထိုအချိန်ကျမှသာ မမထွေးကို အနီးကပ် မြင်နိုင်ဖို့ အကြောင်းဖန်လာသည်။ မမထွေးသည် ရယ်ဖို့မပြောနှင့်၊ တော်တန်ရုံ နှင့်ပင် မပြုံးပြတတ်။ သို့သော် မျက်နှာထား တင်းသည်လည်း မဟုတ်၊ သူ့ဟန်ပန် က ခပ်အေးအေးသာ။ ပြုံးမပြတတ်သည်ကလွဲလို့ တစ်ပါးသူကို ကြည့်လျှင် သူ့အကြည့်က ကရုဏာမကင်းသည့် အကြည့်မျိုး။ သိမ်မွေ့လွန်းလှပါသည်။

ထိုမျှမက မမထွေးတို့အိမ်တွင် ကျယ်လောင်လောင် စကားပြောသံမျိုး

တစ်ရံဆစ်မျှ ကျွန်မ မကြားခဲ့ရဖူးပေ။ ည စာသင်ချိန်ပြီး၍ ကလေးများ ပြန်သွား ပြီဆိုလျှင် မမထွေးတို့ ညီအစ်မတစ်တွေမှာ တံမြက်စည်းလှည်းသူက လှည်း၊ အိုးခွက် ပန်းကန်ဆေးသူက ဆေး၊ မီးပူတိုက်သူက တိုက်နှင့် တာဝန် ကိုယ်စီ နှင့် မအားမလပ် ရှိတတ်သည်။ သိမ်းဆည်း ဆေးကြော၍ ပြီးပြီဆိုလျှင် မိသားစု တက်ညီလက်ညီ ဘုရားခန်းဝင်၍ ဘုရားရှိခိုးကြသည်။ ပြီးလျှင်တော့ မိအို၊ ဖအို နှစ်ပါးဘေးတွင် သမီးများ ရံလျက် နင်းနှိပ်ပေးနေသည်မျိုး၊ အဆာပြေ အသီး တစ်ခုခု ကျွေးနေသည်မျိုးကို သူတို့အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ထွန်းထားသော မီးရောင် မှိန်မှိန်လေးအောက်တွင် ခပ်ပျပျလေး တွေ့ရတတ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ည အိပ်ချိန် နှင့် အရုဏ်တက်ချိန် ဝတ်ရွတ်သည်မှအပ မမထွေးတို့ အိမ်ဆီမှ မည်သည့် အသံမျှ မကြားခဲ့ရပါ။ သည်မိသားစုလောက် ပျင်းခြောက်ခြောက်နိုင်သည် မရှိဟုပင် တစ်ခါတစ်ရံ တွေးမိသည်။

ထိုမျှမက မမထွေးတို့ညီအစ်မ ဝတ်ပုံစားပုံကလည်း စည်းကမ်းရှိ လှသည်။ သူတို့ အိမ်နေရင်း အဝတ်၊ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် အဝတ်နှင့် အလှူ၊ မင်္ဂလာဆောင်သွားသည့် ဝတ်စုံတို့မှာ အနည်းအကျဉ်းသာ ရှိသည်မို့ မှတ်မိ လွယ်ပါသည်။ ရှိတာလေးကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ကြော့ကြော့ရှင်းရှင်း ဝတ်နိုင်ရန် တရိုကသေ ထုပ်ပိုးသိမ်းဆည်းကြဟန် ရှိသည်။ အသစ်ပေါ်တိုင်းလည်း ကိုယ်ပေါ် မဆင်တတ်။ ဝန်ထမ်းမိသားစုမို့ ခြူးခြံလေသလားဟု တွေးမိပြန်တော့ တချို့က မဟုတ်ဟု ဆိုကြသည်။ မမထွေးတို့တွင် အမွေရသော မြေကွက်များ ရှိသတဲ့။ သူခိုး၊ ဓားပြရန် ကြောက်လို့သာ မရှိဟန်ဆောင်ကြတာဟု ခန့်မှန်း ပြောဆိုကြ ပြန်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကသာ မမထွေးတို့အကြောင်း အမျိုးမျိုး မှန်းဆပြောနေ ကြတာ၊ တကယ်တော့ သူတို့မိသားစုကမူ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သိပ်စိတ်ဝင်စားလှဟန် မပြ။ ကလေးမိဘများက ကျောင်းလာကြိုသည့် အချိန် အခွင့်ရလျှင် သူတို့မိသားစု အကြောင်းဖြစ်ဖြစ်၊ ရပ်ကွက်ထဲက သတင်းတချို့ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် သတင်းဆင့်ကမ်း လျှင် 'ဪ... 'ဟု တစ်လုံးတည်း အသံရှည်ရှည်ဆွဲကာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် နှင့် နားထောင်ရုံမှအပ မည်သည့် မှတ်ချက်မျိုးမှ မချတတ်ပုံမှာ အမေဖြစ်သူ မေမေရီနှင့် မမထွေးတို့ ညီအစ်မတစ်တွေ အားလုံး တစ်ပုံတည်း ဖြစ်သည်။ လူ့သဘောကလည်း ဆန်းကြယ်ပါသည်။ ထည်ဝါတောက်ပခြင်း မရှိသည့် သာမန်

m g v o e . c o m

မိသားစုငယ်လေးဖြစ်သော်လည်း သားရေး နာရေးမှအပ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်လည်း စပ်စပ်ယှက်ယှက် မနေဘဲ သီးသန့်နေရုံဖြင့် အဘယ်ကြောင့် သူတို့မိသားစုအပေါ် လူတွေစိတ်ဝင်စားကြမှန်း မခန့်မှန်းတတ်ပါ။ သူတို့ညီအစ်မတစ်တွေ အဝတ်အစား အသစ်တစ်စုံ ဝယ်ရုံဖြင့် ရပ်ကွက်ကတန်းသိပြီး ဒါကို သတင်း လုပ်၍ ပြောကြ သည်ကို အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်ရသည်။

မမထွေးနှင့် ပတ်သက်လျှင် ကျွန်မ၏ ခံစားချက်ကမူ အခြားသော သူများနှင့် ခြားနားပါလိမ့်မည်။ သူ့အကြောင်းကို သတင်း၊ သို့မဟုတ် အတင်း လုပ်၍ ပြောဖို့နေနေသာသာ၊ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားပြောရမည်ကိုပင် ဝန်လေးလှသည်။ သို့သော် မမထွေးတို့အသုံးချစိတ်ပညာဌာနတွင် လက်ထောက် နည်းပြအဖြစ် ကျွန်မ အလုပ်စတင်ချိန်ကစပြီး ထိုသို့သော ကြီးစွာသော ဝန်လေးမှု ကို ရှောင်လွှဲ၍ မရနိုင်ဘဲ တည့်တည့်ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။

“အထွေးက ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူး သုံးဘာသာနဲ့တောင် အောင်တာ၊ ဘယ်လောက်တော်လဲနော်၊ သမီး မမထွေးလို ကြိုးစားရမယ်နော်”

မမထွေး ဆယ်တန်းအောင်စဉ်က သူ့အိမ်ကို မေမေနှင့်အတူ ဂုဏ်ပြု စကား သွားပြောချိန်တွင် ကျွန်မတို့ သားအမိကို ယောင်ယောင်လေး ပြုံးပြသော မမထွေး၏ ရှားပါးလှသော အပြုံးကို ကျွန်မ တစ်သက် မမေ့။ ထိုအပြုံးတစ်ပွင့်က လွဲပြီး မည်သည့်စကားမှ မဆိုလေသော မမထွေးကို ကျွန်မ မည်သို့ နားလည် သင့်ပါသလဲ။ မေမေကတော့ ဘာမှ မဖြစ်သည့်နှယ်၊ မေမေရီနှင့် ဆက်ပြီး စကား ကောင်းနေသည်။ လူကြီးစကားဝိုင်းဘေးတွင် မျက်လွှာချကာ ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်နေသော မမထွေး၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် နေရသည့် ကျွန်မမှာသာ မွန်းကျပ် လာပြီး အလျင်အမြန် ထွက်ပြေးလိုလှသည်။ သည်အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်တွေး မိတိုင်း သိပ်ကြောင်တောင်တောင်နိုင်တာပဲဟု ခံစားရမြဲ ဖြစ်သည်။

အနီပုဂ္ဂိုလ်သည် နောင်အခါ ကျွန်မ၏ အကြီးတန်းအရာရှိဖြစ်ပြီး တစ်ဌာနတည်း အလုပ်အတူ လုပ်ရမတဲ့၊ လူချင်း ဂဃဏန မဆုံမိကတည်းက အတွေးနှင့်ပင် စိတ်ရှုပ်ထွေးမှု စတင်ခဲ့ရသည်။ တကယ်လက်တွေ့ အတူတကွ အလုပ်လုပ်ကြသည့် အခါတွင်လည်း မမထွေးကို နားလည်နိုင်ရန် အချိန်အတော် လေး ယူ၍ ကြိုးပမ်းခဲ့ရပါသည်။ ဒါတောင် အပြည့်အဝ သူ့သဘောကို မစော ကြောနိုင်သေး။ သူ့ကို ဘာအကြောင်းအရာပဲ ပြောပြော ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်သာ နားထောင်တတ်ပြီး ချီးမွမ်းခြင်း၊ ခြေကျောက်ခြင်း အစရှိသည့် သဘောတစ်မျိုးမျိုး

mgyoe.com

သက်ရောက်စေနိုင်သော မည်သည့် မှတ်ချက်မျိုးမှ မပေးတတ်သူ၊ သူ့ကို စကား ပြောနေသူကို ကရုဏာသက်သည့်ဟန်မျိုးနှင့် ကြည့်တတ်သူ၊ ပြုံးနိုင်ခဲ့သူကို ကျွန်မ မည်သို့ ဆက်ဆံရမည်လဲ။ တည်ငြိမ်သော ရေပြင်၏ အနက်ကို မှန်းဆရ ခက်သတဲ့။

ထိုသဘောအတိုင်းပင် လှုပ်ခတ်မှုကင်းသော၊ စကားနည်းသော မမထွေး ၏ အကဲကို ဖမ်းရခက်လှသည်။ ကျွန်မက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဟောဟော ခိုင်းခိုင်းသမား။ ငိုစရာရှိလျှင် လူရှေ့သူရှေ့မရှောင် မျက်ရည်တွေတွေကျပြီး ငိုရန် မရှက်သလို ရယ်စရာရှိလျှင်လည်း အသံကျယ်ကျယ် ရယ်တတ်သည်။ စိတ်မကျေနပ်လျှင်လည်း ချက်ချင်းဆိုသလို ကျယ်လောင်လောင်နှင့် ရန်စွာ တတ်ပြန်သူ။ ကျွန်မက ကိုယ့်စိတ်လွတ်လပ်သလို နေသည့်အချိန်တွင် ကျွန်မ၏ အပြုအမူများကို မမထွေးက တိတ်တဆိတ် အကဲဖြတ်နေမလား၊ အတွင်းစိတ် ကနေ ရှုတ်ချနေမလား၊ သို့မဟုတ် မရင့်ကျက်သေးသည့် သနားစရာ သတ္တဝါ အဖြစ် ရှုမြင်နေမလား၊ ထိုသို့ တွေးမိသည်နှင့် မမထွေး၏ ရှေ့မှောက်တွင် စိတ်ထင်သည့်အတိုင်း ကျွန်မ ဘယ်မှာ နေဝံ့ပါတော့မလဲ။

“မမထွေးပုံစံက သိပ်ပညာတတ်ဆန်လွန်းနေတယ် မေမေ၊ သူ့ရှေ့မှာ အလုပ်လုပ်ရတာ သမီး ဘယ်လိုမှ မပျော်တော့ဘူး” ထိုသို့ဖွင့်ဟလျှင် ကျွန်မ အပြောကို မေမေမှာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

“သူ့ဘာသာသူ နေတာပဲ သမီးရယ်၊ သမီးလည်း သမီး လွတ်လပ်သလို နေပေါ့၊ ခုက သူကမှ ဘာမှ ပြောမနေတာပဲ၊ တစ်ချို့တွေဆို ရှေ့မှာ ကောင်းတယ် ပြောပြီး ကွယ်ရာကျမှ မကောင်းပြောတာတွေ တစ်ပုံကြီး၊ အဲလိုဆို သမီး ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

“ဟင့်အင်း၊ မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ သမီးရှေ့မှာ အကောင်းပြောလည်း သမီးက မြောက်တတ်တဲ့ လူစားမျိုးမှ မဟုတ်တာ၊ ခုလို ချိုသည် အေးသည် မွှေး သည် ဘာမှမပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်ပြီးနေတာ ပိုဆိုးတယ်၊ သမီးမှာ သူနဲ့ စကား ပြောရတိုင်း မလွတ်လပ်ဘူး၊ ထိန်းချုပ်နေရတယ်”

တကယ်ဆို ကျွန်မ ခံစားချက်က သည့်ထက် ပိုပါသည်။ တစ်ဖက်သား အပေါ် ကရုဏာသက်သည့် မျက်ဝန်းမျိုးနှင့် ကြည့်တတ်သော မမထွေး၏ အကြည့်ကိုပင် ကြာတော့ မနှစ်မြို့သလို ဖြစ်လာသည်။ မမထွေးနှင့်အတူ ရုပ်ရှင် တစ်ခါတစ်ရံ ကြည့်ဖူးသည်။ အလွမ်းကားရော၊ ဟာသကားရော။ ထိုစဉ်အခါ

m g y o e . c o m

ကလည်း ငိုသည်။ ရယ်သည် ခွဲခြားနိုင်သော တိတိပပ ခံစားချက်မျိုး သူ့မျက်နှာ တွင် မပေါ်ခဲ့။

မမထွေးမှာ မည်သည့်ခံစားချက်မျှ အမှန်တကယ်ပင် မရှိလေဘူး လား။ သို့မဟုတ် သူ တမင်ထိန်းထားခြင်းလား။ ထိန်းထားသည် ဆိုဦးတော့ ဘယ် အတွက်ကြောင့် သည်လောက် အပင်ပန်းခံပြီး စိတ်ကို ချိုးနှိမ်ထားရတာပါလိမ့်။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ မမထွေးတို့အိမ်နှင့် ဓားလွယ်ခုတ်နေရာတွင် အနှစ်သုံးဆယ် ပတ်လုံး နေထိုင်ခဲ့ရသည့် ကာလတစ်လျှောက် သူတို့မိသားစုတွင် ကြီးကြီးမားမား လောကဓံ ခံခဲ့သည်မျိုးတော့ မတွေ့ခဲ့ဖူး။ ဝုန်းခနဲ တက်သွားသည်လည်း မရှိ၊ ဟုတ်ခနဲ ငြိမ်းသွားသည်လည်း မရှိ။ အငို၊ အရယ် ကင်းသော သူများဆိုသော်လည်း သူတို့ မိသားစုကို မည်သည့်အချိန်ကြည့်ကြည့် ကြည်ကြည်လင်လင် တွေ့ရ တတ်သည်။ သို့ပေမဲ့ မမထွေးဟာ သူ့ခံစားချက်ကို ဟန်ဆောင် ထိမ်ချန်ဖုံးကွယ် ထားခြင်းလား။ သို့မဟုတ် ပကတိစိတ် အသွင်ပဲလား ဆိုတာကို တစ်နေ့တော့ သိခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

ထိုနေ့က ရာထူးတိုး အမိန့်ကြော်ငြာစာ ထွက်သောနေ့ ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများ၏ စာတမ်းများကို အများဆုံး ကူညီကြီးကြပ်ပေး သော၊ ဌာနအတွင်း တာဝန်မှန်သမျှကိုလည်း မည်သည့်မည့် ကျေပွန်ခဲ့သော မမထွေး ရာထူးတိုးလိမ့်မည်ဟု အများက ခန့်မှန်းထားသော်လည်း မမထွေး အစား သူ့ထက် များစွာ လုပ်သက်နုပြီး အထက်လူကြီးများနှင့် ပလဲနံပသင့်သော သူ တစ်ယောက် သာလျှင် ရာထူးတိုးခဲ့သည်။ သည်တော့လည်း အောင့်အည်းထားသည့်ကြားက ကျွန်မမှာ မနေနိုင်မထိုင်နိုင် မမထွေးအတွက် ပေါက်ကွဲပြန်သည်။ မမထွေး ၏ အပြောကတော့ ရှင်းသည်။

“မမထွေး အခုလည်း အသက်ရှူချောင်နေတာပဲ အငယ်လေးရယ်၊ ဒါကြီးကို ရဖို့ ဆိုပြီး အသည်းအသန် အားထုတ်ရ၊ စိတ်မောရ ဖြစ်တဲ့အခါကျမှ အသက်ရှူကျပ်မှာ၊ ကမ္ဘာမြေဟာ အကျယ်ကြီးပါကွယ်၊ လူတစ်ကိုယ် ရပ်တည် နိုင်ဖို့အတွက် လုံလောက်ပြီးသားပါ”

သည်လိုဆိုပြန်တော့လည်း မမထွေးကို အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်ရ ပြန်သည်။ သည်အမျိုးသမီးဟာ ဘယ်နှယ်ကြောင့် သီလရှင်ကျောင်း မရောက်သေး ပါလိမ့်ဟု စိတ်အချဉ်ပေါက်မိသည်။

မကြာပါ။ မမထွေး အိမ်ထောင်ပြုသည်။ သည့်နောက် သူ့ အလုပ် ထွက်သွားသည်။ အေးဆေးတည်ငြိမ်သည့် မမထွေး၏ အိမ်ထောင်ဘက်က စီးပွားရေးသမားတစ်ဦး။ မင်္ဂလာဆောင်ကို အကျဉ်းရုံးပြီးပဲ ကျင်းပသည်။

“အထွေးတို့များ ဒီလောက်ချမ်းသာတဲ့သူကို ရထားတာတောင် ဖြစ်သလို မင်္ဂလာဆောင်တယ်” ဆိုသော အားမရသလို၊ မလိုလားသလို အသံ များ ထွက်လာခဲ့သလို အိုဟောင်းယိုင်နဲ့နေသော ဘာဘလှတို့၏ အိမ်ကြီးပဲ နေ့ချင်း ညချင်း တိုက် ဆောက်တော့မလိုလို သတင်းစကားများလည်း လွင့်ပျံ့လာသည်။

သို့သော် “အထွေးတစ်ယောက် လင်ရက်ကောင်းလိုက်တာ” ဆိုသော အားကျသံသည် ကြာရှည်မခံလှ။ မမထွေး အမျိုးသားခမျာ ကျောက်စိမ်းများ နယ်စပ်သို့ တရားမဝင် ခိုးထုတ်မှုနှင့် အဖမ်းခံရသည် ဆိုသော သတင်းသည် ရပ်ကွက်ထဲသို့ တမုဟုတ်ချင်း ပျံ့နှံ့သွားသည်။ သည်တော့ “အထွေးခမျာ အဟုတ် မှတ်လို့ ယူလိုက်ကာမှ ထိုင်နေ အကောင်းသား၊ ထသွားမှ ကျိုးမှန်းသိ ဆိုသလို ဖြစ်နေပြီ” ဟူ၍ တစ်ဆောင်း မသစ်မိပင် လေသံပြောင်းကုန်ကြပြန်သည်။

အဝေးကနေတစ်မျိုး၊ အနီးကပ်တစ်ဖုံ၊ ကွယ်ရာကရော ပေါ်ပေါ် ထင်ထင်ပါ မမထွေး၏ အရိပ်အခြည်ကို အကဲခတ်ကြသော်လည်း မမထွေး၏ ဟန်ပန်မှာ ဆံခြည်တစ်မျှင်မျှပင် ပြောင်းလဲရွေ့လျားခြင်း မရှိပါ။ မမထွေးတို့ အိမ်ကြီးသည်လည်း ခေါင်မိုးမှ ဟောင်းမြည့်သော သွပ်များကို အစားထိုး လဲလှယ် သည်မှအပ ဘာမှ ပြောင်းလဲခြင်း မရှိ။ မမထွေး၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကလည်း အထူးပြောင်းလဲမလာ။ ယခင်နှင့် မတူတာဆိုလို့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားရ၍ မပေါ့မပါး ဖြစ်နေသည်နှင့် တစ်ခါတစ်ရံ ဒရိုင်ဘာမောင်းပို့ပေး၍ မိဘအိမ်သို့ ကားနှင့် လာတတ်သည်သာ ရှိသည်။

ကလေးငယ် သုံးနှစ်သားလောက် ရှိတော့ မမထွေး အမျိုးသား ထောင် က လွတ်လာသည်ဟု ကြားသည်။ သည်ကြားထဲမှာ ကျွန်မလည်း နယ်ပြောင်း ရသဖြင့် သူတို့မိသားစုနှင့် အဆက်အဆံ ကျသွားသည်။ ပြီးခဲ့သည့် သင်္ကြန် က ကျွန်မ အိမ်ကိုပြန်တော့ ဘာရယ်မဟုတ်... မမထွေးတို့ အိမ်ဘက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်မိသည့်အခါ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသော ပိန်ချည့်ချည့် ကိုယ်ဝန်ဆောင် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

“ဪ... သမီး၊ ကြုံရင် အထွေးတို့အိမ်ဘက်ကို သွားပြီး အထွေးကို စကားလေးဘာလေး သွားပြောပါဦး၊ ခမျာ ခုတစ်လော သိပ်အဆင်မပြေဘူး

m g y o e . c o m

ကြားတယ်၊ အခု ဒုတိယ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားတာ၊ ကျန်းမာရေးလည်း သိပ် မကောင်းဘူးတဲ့”

မေမေက ကျွန်မကို သတိပေးသည်။ သည်တော့မှ လတ်တလော ကျွန်မမြင်လိုက်ရသည့် သူက မမထွေးမှန်း ရိပ်စားမိသည်။ မမထွေးသည်လည်း မေမေရီလို အသက်ကြီးမှ ကိုယ်ဝန်ထပ်ဆောင်နေသေးသည်။ တကယ်ဆို မသင့်တော့။ မမထွေး အဆင်မပြေဆိုသည့် စကားကို ကျွန်မမှာ ချက်ချင်း နားမလည်နိုင်သေး။ မမထွေး အမျိုးသား ထောင်က လွတ်လာပြီးမှ စီးပွား ပိုတက်လာသည်ကိုလည်း ကြားနေရသည် မဟုတ်လား။ နောက်တော့မှသာ မမထွေးအမျိုးသား၏ အိမ်ထောင်ရေးခြေရှုပ်မှုကို တစ်စတစ်စ သိလာရသည်။ မမထွေးကိုလည်း ရိုက်လားနှက်လား လုပ်သတဲ့။

သည်လိုဆိုလျှင်ဖြင့် လောကဓံကို မမထွေး စပြီး ကြုံတွေ့ရပြီလို့ ဆိုနိုင်ပြီလား။ အမျက်ဒေါသနှင့် နာကျင်ဝမ်းနည်းမှုကို မမထွေး ခံစားတတ်လာ ပြီလား။ ကျွန်မ သိချင်လွန်းလှပါသည်။ တစ်ဖက်ကလည်း စိတ်မကောင်းရပြန်။ တစ်သက်လုံး အေးချမ်းစွာ၊ အပူအပင်ကင်းစွာ၊ ကြည်လင်စွာ နေထိုင်ရှင်သန် လာသူ မမထွေး ဘယ်လောက်တောင်များ စိတ်ပင်ပန်းရှာမလဲနော်။ မေမေက သတင်းမေး စကားသွားပြောဦးဟု တိုက်တွန်းသော်လည်း ကျွန်မက ဘယ်လို အကြောင်းအရာနှင့် အစချီပြီး မမထွေးနှင့် စကားလက်ဆုံ ကျရမည်မှန်း မသိပါ။ စပ်စုလှသည်ဟုလည်း အထင်မခံလိုပါ။ အားပေးနှစ်သိမ့်မှုဆိုတာကရကော မမထွေးအတွက် လိုအပ်နိုင် ပါ့မလား။ မသိမသာ စကားရောဖောရောနှင့် သူ့ကို စိတ်ပျော်ရွှင်အောင် လုပ်ပေးနိုင်သည့် အတတ်ပညာမျိုးကိုလည်း ကျွန်မ မတတ် မြောက်။ မေမေကတော့ ကျွန်မက အလွန်အတွေးခေါင်သူ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

ရှောင်နေကာမှ တစ်နေ့တော့ တည့်တည့်တိုးတော့သည်။ နှစ်ဆန်း တစ်ရက်နေ့ မေမေ နေမကောင်းသဖြင့် တစ်လမ်းကျော်က ဆေးခန်းသို့ သွားရာ ဆရာဝန်အလာကို ထိုင်စောင့်နေသော မမထွေးနှင့် ဆုံဖြစ်သည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖူးရောင်နေပြီး လူလည်း နွမ်းဖပ်ဖပ်နှင့် ဖျော့တော့လွန်းလှသည်။ ကျွန်မကို မြင်တော့ သိသိသာသာ ဝင်းပသွားသော မမထွေး၏ မျက်နှာတွင် အပျော်အရိပ် တွေနှင့်။

“အငယ်လေး ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ၊ နယ်မှာ အဆင်ပြေရဲ့ လားဟင်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်၊ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် အိမ်ကို ထမင်းစား လာခဲ့ဦးနော်”

မမထွေးက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဖိတ်သည်။ စကားနည်းလွန်းလှသော မမထွေးသည် သည်တစ်ခေါက် ငေးယူရလောက်အောင် သူချည်း ခိုင်ခံ့ပြောသည်။ ဌာနက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များကို သတိရကြောင်း၊ ယခုမွေးမည့် ကလေးလက်လွတ်လို့ ရလျှင်တော့ သူလည်း အလုပ်တစ်ခုခု ရှာဦးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သရက်သီးစိမ်းပေါ်ချိန်ရောက်လျှင် ကျွန်မ နှစ်သက်ဘတ်၍ ကျွန်မကို အထူးသတိရကြောင်း ဝေဝေဆာဆာ ပြောသည်။ ကျွန်မ လက်နှစ်ဖက်ကို တယုတယ ဆုပ်ကိုင်လျက် ကရားရေလွတ် တတွတ်တွတ် စကားဖောင်ဖွဲ့နေသည့် မမထွေး၏ ပုံစံမှာ ကလေးငယ်တစ်ဦး၏ သွင်ပြင်နှင့် တူလွန်းလှသည်။ ပြန်ခါနီးတွင် “အငယ်လေး မပြန်ခင် အိမ်ကို လာခဲ့ဦးနော်။ မမထွေး နေ့တိုင်းလိုလို အမေတို့ အိမ်ကို လာဖြစ်တယ်။ ထပ်ပြီး စကားပြောချင်သေးတယ်ကွယ်” ဟု ဆိုသည်။ မမထွေးက ဆက်ဆက်လာဖို့ရာ ဖိတ်သော်လည်း ကျွန်မ မရောက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

အကယ်၍ ထိုတစ်ခေါက်က မမထွေးနှင့် တွေ့ဆုံခြင်းသည် နောက်ဆုံး အကြိမ် ဖြစ်သည်ကို ကြိုတင်သိခဲ့လျှင် ကျွန်မ သူ့ဆီသို့ အသေအချာ သွားခဲ့ပါလိမ့်မည်။ အထူးသဖြင့် ချစ်ခင်သူတို့နှင့် အတူတကွ ယှဉ်တွဲရှိနေခြင်းမှာ အချိန်မရွေး စည်းခြားသွားနိုင်သည်ကို စောစောစီးစီး သတိမူခဲ့မိလျှင်ပေါ့။

ကျွန်မနှင့် တွေ့ပြီး မကြာမီပင် မမထွေး ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျသည်။ နဂိုကိုယ်ခံအားနည်းတာရောကြောင့် မမထွေးမှာ တော်တော်နှင့် နာလန်မထူနိုင်တော့။ သူ့နောက်ဆုံးထွက်သက်မတိုင်မီ ဆေးရုံသို့ အရေးပေါ် သုံးခေါက် ပြေးခဲ့ရသေးသည်ဟု သိရသည်။ အသက်ရှင်လျက်နှင့် မဆုံလိုက်ရသော်လည်း မမထွေး၏ နာရေးနေ့တွင် အလုပ်ကိစ္စဖြင့် အိမ်သို့ ကျွန်မ ပြန်ရသည့်အခေါက်နှင့် ကြုံမိသည်။ မိဘအိမ်တွင်ပဲ ခေါင်းချသည်မို့ သူ့နာရေးကို သွားမေးခဲ့သည်။ မှန်ခေါင်းထဲတွင် လဲလျောင်းနေသည့် မမထွေး၏ အသက်မဲ့မျက်နှာမှာ ဝင်းပကြည်လင်လွန်းလှသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းလေး အနည်းငယ်ဖြူဖျော့နေသော်လည်း ပြုံးယောင်သန်းနေသည်။ အသုဘအိမ်တွင် အော်ဟစ်ငိုယိုသံများ မည်သလို၊ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ငိုကြွေးသူများလည်း မရှိ၍ မမထွေး နာရေးမှာ အနည်းငယ်ဆန်းသယောင် ဖြစ်နေသည်။

မိသားစုဝင်များက နာရေး လာမေးသည့် ဧည့်သည်ကို ဧည့်ခံပုံက တည်ငြိမ်လွန်းလှသည်။ သူတို့မိသားစုက လှုပ်ခတ်မှု နည်းလွန်းသဖြင့် ဧည့်သည်